Saadet Asrında

ALLAH SEVGİSİ

İÇİNDEKİLER

İMANA DAVET ve İLK İNANANLAR

HİCRET ve MEDİNE GÜNLERİ

EFENDİLER EFENDİSİNİN ARDINDAN

İMANA DAVET ve İLK İNANANLAR

EHAD EHAD

Yıllardır kendi elleriyle yaptıkları putları Allah'a ortak koşan müşrikler, İslâm dininin gelişinden hiç hoşlanmamıştı. Allah'ın birliğini ve Efendimizin peygamberliğini kabul etmeye yanaşmadıkları gibi inananlara zulmetmekten de geri durmuyorlardı.

Bilal-i Habeşî, Müslümanlığını gizlemeyip açıklayan ilk yedi mücahitten birisiydi. Müslümanların zayıf ve fakir tabakasındandı, köleydi. Dininden döndürülmek için yapılan en ağır işkencelere katlanırdı. İşkencelere tutulup:

– Haydi, sen de bizim gibi söyle. Lât ve Uzzâ'yı hayırla yâd et, diye zorlandıkça:

– Dilim onu söyleyemiyor! Ona dilim dönmüyor! Ehad! Ehad! (Allah birdir! Allah birdir!) demekten geri durmaz, müşrikler söyletmek istedikleri hiçbir şeyi ona söyletemezlerdi.

Kendisine, Allah yolunda canını feda etmek, küfür sözünü söylemekten daha kolay gelirdi! Kureyş müşriklerinden Ümeyye bin Halef; Bilal-i Habeşî'nin

ellerini ve ayaklarını sıkıca bağlattırır, onu öğle vakti kızgın güneşin altında Mekke vadisinde sırtüstü yatırtır, sonra onun göğsünün üzerine büyük bir kaya parçasının konulmasını emrederdi. Bilal-i Habeşî'ye de:

– Vallahi, ya ölünceye kadar böyle kalırsın, ya da Muhammed'i inkâr eder, Lât ve Uzzâ'ya taparsın, diye bağırırdı.

Bilal-i Habeşî ise bu bela içinde hâlâ:

– Ehad! Ehad, derdi.

Bilal-i Habeşî'yi bir gün bir gece susuz bıraktıktan sonra, kendisine demir gömlek giydirip Remda'nın şiddetli sıcağı altında tutar, vücudunun yağını eritirlerdi! Bilal-i Habeşî'nin bu ağır işkenceler altında bayılıp ayıldığı da olurdu.

Ona yapılan işkenceleri görenlerden Hassan bin Sabit dedi ki:

– Ben, hac veya umre yaptığım sırada görmüştüm. Bilal ile birlikte Âmir bin Füheyre bir urgana bağlanmış, çocuklar onları çekip götürüyorlar, Bilal ise "Ehad! Ehad! Ben Lât'ı, Uzzâ'yı, Hübel'i, İsaf'ı, Nâile'yi ve Büvâne'yi tanımıyorum." diyordu.

Ümeyye bin Halef onu Remda'da yere yatırdı. İstediği kadar işkence yaptıktan sonra, boynuna ip taktırdı. Çocuklara teslim etti. Onlar da Mekke sokaklarında dolaştırdılar. Bilal-i Habeşî, o haldeyken de yine "Ehad! Ehad!" demekte idi.

BAK SIRTIMA

Müşrik kadınlardan Ümmü Enmar'ın azadlı kölesi olan Habbab bin Eret, Müslümanlığını açıklamaktan çekinmeyenlerden biriydi. Müşrikler, onun çıplak vücudunu dikenler üzerinde sürürlerdi. Üzerine demir gömlek giydirilip, en sıcak günde Remda'da güneş altında vücudunun yağı eritilircesine tutulduğu da olurdu. Güneşten kızgın hâle gelmiş ya da ateşle kızdırılmış olan taşa sırtını bastırarak, küfür sözlerini ona söyletmeye çalışırlar, ama başaramazlardı.

Nitekim müşrikler bir gün onu yakalayıp soydular. Düz bir yerde yaktıkları ateşin içine sırtının üzerine yatırdılar. İçlerinden birisi onun göğsünün üzerine ayaklarıyla bastı. Ateş sönünceye ve yer soğuyuncaya kadar kendisini öylece tuttular! Yıllar geçtiği hâlde bile, Habbab'ın sırtındaki yanıkların yerleri ve alacaları kaybolmadı.

Hazreti Ömer, halifeliği sırasında Habbab'a müşriklerden çektiği işkenceyi sormuştu. Habbab:

– Ey Müminlerin Emîri! Bak sırtıma, dedi.

Hazreti Ömer onun sırtına bakınca:

– Doğrusu ben insan sırtının böylesini hiç görmemiştim, dedi.

Habbab:

– Benim için bir ateş yakmışlardı da ben onun üzerine sürüklenip atılmıştım. O ateşi, benim sırt etimin yağı söndürmüştü, dedi.

ELLERİ BAĞLI GENÇ

Cahiliye devrinde Safa ile Merve arasında bir grup insan, elleri boynuna bağlanmış bir gencin peşine takılmış gidiyordu. Arkasında da bir kadın, öfkeli bir hâlde gence küfrediyor ve hakaretler yağdırıyordu. Kalabalıktan birine sordular:

– Nedir bu adamın hâli böyle?

İçlerinden biri:

– Bu Talha bin Ubeydullah'tır! Atalarının dininden dönmüş, putlardan yüz çevirmiş. Kadın da annesi Sa'be binti el-Hadremi'dir. Onu atalarının dinine döndürmeye çalışıyor, dedi.

NE ZARAR NE FAYDA

Zinnîre Hatun, müşrikler tarafından dininden döndürülmek için en ağır işkencelere uğratılan kadın köleler arasında idi. Ebu Cehil'in yaptığı işkenceler yüzünden Zinnîre Hatun'un gözleri görmez olmuştu.

Bunun üzerine Ebu Cehil ona:

– Gördün mü? Lât ve Uzzâ senin gözünü kör etti, dedi.

Zinnîre Hatun:

– Hayır! Vallahi, dediğin gibi değildir! Benim gözümü böyle eden onlar olamaz! Lât ve Uzzâ, ne fayda ne de zarar vermeye asla kadir olamaz. Lât ve Uzzâ, hiçbir şeyi göremez!

Onlar kendilerine tapanları da tapmayanları da bilemez! Fakat bu, semavî bir iştir. Benim Rabbim gözümü geri vermeye, beni gördürmeye de kadirdir, diye cevap verdi.

Diğer Kureyş müşrikleri de:

– Onun gözlerini ancak Lât ve Uzzâ kör etmiştir, dediler.

Zinnîre Hatun, bunu işitince tekrar:

– Allah'ın Kâbe'sine yemin ederim ki yalan söylüyorsunuz! Lât ve Uzzâ ne zarar verebilir, ne de fayda, dedi.

O gece geçip ertesi gün olunca Yüce Allah, Zinnîre Hatun'un gözünü geri verdi ve onun gözlerini açtı. Müşrikler bunu görünce:

– Bu da Muhammed'in sihirlerindendir, dediler.

Ebu Cehil de Zinnîre Hatun ve benzeri Müslümanlar hakkında:

– Muhammed'in izinden giden şu akılsızlara şaşmaz mısınız? Eğer Muhammed'in getirdiği şey hayırlı ve gerçek olsaydı, biz O'na uymakta şu kölelerden daha çabuk davranır ve kendilerini geçerdik! Zinnîre'nin doğruyu bulmakta bizi geçeceğini mi sanırsınız, dedi.

Bunun üzerine inen âyette mealen şöyle buyruldu: "O kâfirler, iman edenler için 'Eğer onda bir hayır olsaydı, bu hususta onlar bizim önümüze geçemezlerdi, bizden çabuk O'na koşamazlardı.' dediler. Hâlbuki onlar (Kur'ân'la) hidayeti kabul etmedikleri için de 'Bu, zaten eski bir yalandır.' diyeceklerdir." (Ahkâf sûresi, 11. âyet)

BENİM RABBİM ALLAH'TIR

Ebu Fükeyhe, ağır işkencelere uğratılan kölelerdendi. Kendisini elbisesiz olarak ayağından zincirle bağlarlar, öğlenin en şiddetli sıcağında Remda'ya çıkarırlar ve göğsünün üzerine kocaman bir kaya parçası koyarlardı. Ebu Fükeyhe'nin aklı başından gider, dili ağzından dışarı çıkardı. Ne söylediğini bilmez olurdu. "Öldü artık!" denilip bırakılır, çok sonraları ayılır, kendine gelirdi.

Bir gün Ümeyye bin Halef de Ebu Fükeyhe'nin ayağını iplerle bağlattı. Sürüklenip Remda'ya götürülmesini emretti ve kendisini oraya bıraktırdı. Ümeyye bin Halef, o sırada yanlarından yürüyüp geçmekte olan cual böceğini göstererek Ebu Fükeyhe'ye:

– Senin Rabbin bu değil mi, dedi.

Ebu Fükeyhe:

– Benim Rabbim Allah'tır! Beni de seni de yaratan O'dur! Şu cual böceğini de O yarattı, deyince Ümeyye bin Halef kızdı.

Ebu Fükeyhe'nin boğazını var gücüyle sıktı. O sırada orada bulunan Ümeyye bin Halef'in kardeşi Übeyy bin Halef de:

– Arttır onun azabını, Muhammed gelip onu kurtarıncaya kadar, diyerek onu kışkırttı.

Müşrikler, o gün Ebu Fükeyhe'ye öldüğünü sanıncaya kadar bu şekilde işkence yapıp durdular. Ebu Fükeyhe, Habeşistan'a yapılan ikinci hicrete katılıp Mekke'den ayrılıncaya kadar da ona işkence yapmaktan geri durmadılar. Ebu Fükeyhe de onca işkenceye rağmen asla inancından taviz vermedi.

İMAN ETTİK

Kureyş müşriklerinden Abdullah bin Cüd'an'ın azadlı kölesi olan Suheyb bin Sinan da Müslümanlıktan döndürülmek için en ağır işkencelere uğratılanlardandı.

Suheyb bin Sinan, bir gün yanında Habbab bin Eret ve Ammar bin Yâsir'le Kureyş müşriklerinin yanlarından geçerken müşrikler:

– İşte, Muhammed'in meclisinde bulundurduğu kişiler şunlar, diyerek onlarla alay etmeye başlayınca Suheyb:

– Evet! Biz Allah'ın Peygamberinin meclisinde bulundurduğu kişileriz! O'na biz iman ettik, siz ise küfrettiniz! O'nu biz tasdik ettik, siz ise tekzip ettiniz! Müslümanlıkla zelillik ve hakirlik, müşriklik ile de azizlik bir arada bulunmaz, deyince müşrikler ona saldırdılar.

– Demek Allah aramızdan bula bula bunlara lütfunu lâyık görmüş ha, diyerek onu dövdüler.

YÂSİR AİLESİ

Yâsir bin Amir, Yemen'den gelip Mekke'de yerleşmişti. Ebu Huzeyfe'nin kölesi Sümeyye Hatun'la evlenmiş, Ammar ve Abdullah adlarında iki oğulları dünyaya gelmişti. Bu ev halkı hep birlikte Müslüman olmuş ve dinlerinden döndürülmek için Mahzum oğulları tarafından toplu olarak türlü işkencelere uğratılmışlardı. Mahzum oğulları; Ammar'ı, Ammar'ın babası Yâsir'i ve annesi Sümeyye Hatun'u öğlenin en sıcak saatinde güneşin kızdırdığı Mekke kayalığına götürüp işkence yaparlardı. Bathâ'da Yâsir, Ammar ve Sümeyye Hatun'a işkence yapıldığı sırada Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) onlara rastlamıştı.

Yâsir:

– Ya Resûlûllah! Zaman hep böyle işkenceli mi olacak, diye sordu.

Peygamberimiz onlara:

– Sabrediniz, dedikten sonra "Ey Allah'ım! Yâsir ailesine yardım et." diyerek dua etti.

Başka bir gün Peygamber Efendimiz işkenceye uğratıldıkları sırada yine Yasir ailesine rastlamıştı. Onlara:

– Sabrediniz ey Yâsir ailesi, sevininiz ey Yâsir ailesi, sevininiz ey Ammar ailesi! Hiç şüphesiz, sizin mükâfat yeriniz cennettir, buyurdu.

Yâsir, müşriklerin söyletmek istedikleri şeyi söylemedi. İslâm'ın şerefi için ölmeyi göze aldı! Müşriklerin işkenceleri altında can verdi. İslâm'da ilk erkek şehit o oldu. Abdullah bin Yâsir de okla vurulup yere düşürüldü!

Kocası Yâsir işkenceler altında can verdikten sonra Sümeyye Hatun, işkence için Ebu Cehil'e teslim edilmişti. Ebu Cehil, her akşam mızrağını yanına alıp, Müslümanlara işkence yapılan yere uğrar, onlara ve Sümeyye Hatun'a söver sayardı. Sümeyye Hatun da Ebu Cehil'e ağır karşılık verirdi. Nihayet, Sümeyye Hatun'un bir bacağını bir deveye, öteki bacağını da başka bir deveye bağladılar. Ebu Cehil, mızrağını Sümeyye Hatun'a sapladı ve onu şehit etti. İslâm'da ilk kadın şehit Sümeyye Hatun oldu.

Ammar bin Yâsir de öğlenin en sıcak saatinde Mahzum oğulları tarafından Remda'ya, Mekke kayalığına götürülür, demir gömlek giydirilip yakıcı güneş altında tutulur, vücudunun yağı eritilir, yapılan işkencenin ağırlığından ne söylediğini bilmez

hâle gelirdi! Ammar bin Yâsir'e sırtı ateşle yakılarak da işkence yapıldığı olurdu. Sırtındaki yanıkların izleri, yıllar geçtiği hâlde kaybolmamıştı:

– Nedir bunlar, diye sorulduğu zaman:

– Bunlar Kureyşîlerin Mekke'de, Remda'da bana ateşle yaptıkları işkencelerin izleri, derdi.

Ammar bin Yâsir, bir gün Peygamberimize gelip:

– Ya Resûlûllah! Bize yapılan işkenceler çok arttırıldı, dedi.

Allah Resûlü de:

– Sabrediniz ey Yakzan'ın babası, buyurduktan sonra "Ey Allah'ım! Ammar ailesinden hiç kimseye cehennem azabını tattırma." diyerek dua etti.

Müşrikler, Ammar bin Yâsir'e güneşin en yakıcı sıcaklığı altında göğsüne ağır kaya parçası koyarak işkence yaptıkları gibi bazen de onu boğarcasına başını suya batırırlardı. Müşriklerin suya batırarak işkence yapmış oldukları bir sırada Peygamber Efendimiz, Ammar bin Yâsir'e rastlamıştı. Ammar ağlıyordu! Peygamberimiz elini onun gözlerinin üzerine sürdü ve:

– Onların söyletmek istediklerini söyleyiver, işkenceden kurtul, buyurdu.

Kureyş müşriklerinden Mugîre oğulları, Ammar bin Yâsir'i bir gün yine yakaladılar ve Meymun

kuyusunun içine batırdılar. "Sen Muhammed'e sövünceye ve 'Lât ile Uzzâ, Muhammed'in dininden daha iyidir.' deyinceye kadar seni bırakmayacağız!" dediler. Peygamberimize dil uzattırmadıkça ve putlarının daha hayırlı olduğunu söyletmedikçe de onu bırakmadılar.

Bunun üzerine Peygamber Efendimize:

– Ya Resûlûllah! Ammar kâfir olmuş, diye haber verildi.

Peygamberimiz:

– Hayır! Ammar, tepesinden tırnağına kadar imanla doludur! İman onun etine ve kanına karışmış, işlemiştir, buyurdu.

O sırada Ammar bin Yâsir, Peygamberimizin yanına geldi. Ağlıyordu. Peygamberimiz, onun gözlerini eliyle silerken:

– Sana ne oldu? Ne haberle geldin, diye sordu.

Ammar bin Yâsir:

– Şerle geldim ya Resûlûllah! Beni sana sövdürmedikçe, beni senden vazgeçirtmedikçe, bana Lât ve Uzzâ putlarının senin dininden daha iyi olduğunu söylettirmedikçe bırakmadılar, dedi.

Allah Resûlü:

– Sana bunlar söylettirildiği zaman, kalbin nasıldı? Söylemiş olduğun sözlerden, kalbin ferah mıydı, değil miydi, diye sordu.

Ammar bin Yâsir:

– Hayır! Ferah değildi, dedi. Kalbimi, Allah'a ve Resûlüne imanın ferahlığı ve rahatlığı içinde ve dinime bağlılığımı da demirden daha sağlam görüyorum, dedi.

Bunun üzerine Efendimiz:

– Öyle ise, sana bir vebal yok! Ey Ammar! Eğer onlar bir daha bu söylediğini tekrarlatmak için seni zorlarlarsa, tekrarlayıver, buyurdu.

"Kalbi imanla dolu olarak mutmain iken, dini inkâr etmeye mecbur bırakılıp da yalnız dilleriyle inkâr sözünü söyleyenler hariç, kim imandan sonra Allah'ı tanımaz, fakat küfre göğsünü açarsa, işte Allah'ın gazabı o gibilerin başındadır. Onların hakkı en büyük azaptır!" (Nahl sûresi, 106. âyet) mealindeki âyetin Ammar bin Yâsir ve durumu onun gibi olanlar için nazil olduğu rivayet edilir.

KARMAN YA DA KARİNEYN

Hazreti Ebubekir ile Talha bin Ubeydullah'ı İslâm dininden döndürmek ve onların namaz kılmalarına mâni olmak için, "Kureyşlilerin Arslanı" diye anılan Nevfel bin Huveylidü'l-Adevî ile Talha bin Ubeydullah'ın ağabeyi Osman bin Ubeydullah, tutup ikisini bir ipe bağlarlardı. Bundan dolayı Hazreti Ebubekir'le Talha bin Ubeydullah'a "Karman" ya da "Karîneyn" denilmişti.

Hazreti Ebubekir ile Talha bin Ubeydullah, kendilerine yapılan bu işkenceye rağmen onlara yaptırılmak istenileni yapmazlardı. Hazreti Ebubekir'in mensup olduğu Teym oğulları, bunlara işkence yapıldığını gördükleri hâlde pek aldırış etmezler, onları pek korumazlardı.

Bir gün Osman bin Ubeydullah, her ikisinin bağlarından kurtulmuş vaziyette namaz kıldıklarını görüp korkuya düşünce onlara bu işkenceyi yapmaktan vazgeçti.

KÜFRE DÖNMEM

Amcası, Zübeyr bin Avvam'ı, bir hasıra bağlayarak yaktığı ateşin dumanını ona doğru tüttürür ve:

– Eski dinine dön, diye zorlardı.

Zübeyr bin Avvam ise:

– Ben hiçbir zaman küfre dönmem, derdi.

HİÇBİR ZAMAN BIRAKMAM

Hazreti Osman'ı, amcası Hakem bin Ebi'l-As bir ipe bağlayıp:

– Sen atalarının dinini bıraktın da sonradan ortaya çıkarılmış bir dine, Muhammed'in dinine girdin ha? Vallahi, sen üzerinde bulunduğun bu dini bırakıncaya kadar seni çözmeyeceğim, derdi.

Hazreti Osman da:

– Vallahi, ben dinimi hiçbir zaman bırakmam! Ondan hiçbir zaman ayrılmam, diye cevap verirdi.

Hakem bin Ebi'l-As, Hazreti Osman'ın dinine son derece bağlı olduğunu görünce, onu kendi hâline bıraktı.

GİZLİ GÖRÜŞMELER

Mus'ab bin Umeyr, annesinden ve kavminden korkarak Müslümanlığını gizli tutar, Peygamberimizin yanına gizlice giderdi.

Osman bin Talha, bir gün Mus'ab bin Umeyr'in namaz kıldığını görüp onu annesine ve kavmine haber verdi. Onlar da Mus'ab'ı tutup hapsettiler. Allah yolunda Habeş ülkesine yapılan ilk hicrete katılıp Mekke'den ayrılıncaya kadar da onu serbest bırakmadılar.

BENİ ALLAH KORUR

Mekke'de Resûlûllahtan (sallallahu aleyhi ve sellem) sonra Kur'ân-ı Kerîm'i yüksek sesle ilk okuyan kişi Abdullah ibni Mesud idi. Bir gün, Resûlûllahın ashabı toplanıp:

– Kureyşliler şu Kur'ân'ın yüksek sesle okunduğunu hiç dinlemediler. Kur'ân'ı onlara yüksek sesle okuyup dinletecek kim var, dediler.

Abdullah ibni Mesud:

– Ben varım, dedi.

Arkadaşları:

– Biz, senin hakkında Kureyşlilerden korkarız! Biz öyle bir adam istiyoruz ki kendisinin kavim ve kabilesi bulunsun da Kureyşliler bir şey yapmak istedikleri zaman onlara karşı onu korusunlar, dediler.

Abdullah ibni Mesud:

– Siz beni bırakın, ben gideyim. Yüce Allah beni korur, dedi.

Ertesi gün kuşluk vakti, Kâbe'nin Makamı'na kadar ilerledi. Kureyşlilerin toplantı yerinde bulundukları sırada, Makam'da ayak üzerinde yüksek sesle besmele çekerek er-Rahman sûresini okumaya başladı.

Kureyş müşrikleri ona yönelip:

– Şu Ümmü Abd'in oğlu ne diyor, diyerek mırıldandılar ve sonra da:

– O herhâlde Muhammed'in getirdiği bazı şeyleri okuyor, dediler.

Hemen kalkıp üzerine yürüdüler ve yüzüne gözüne vurmaya başladılar.

Abdullah ibni Mesud ise sûreyi okumaya devam etti. Fakat arkadaşlarının yanına döndüğünde dövülmekten yüzü gözü yara bere içinde idi.

Arkadaşları:

– Zaten, biz senin bu akıbete uğrayacağından korkmuştuk, dediler.

Abdullah ibni Mesud:

– Benim nazarımda şu anda onlardan daha hafif daha zayıf durumda olan başkası yoktur! İsterseniz ben yarın da gider, onlara bir o kadar daha Kur'ân dinletebilirim, dedi.

Arkadaşları:

– Hayır! Onlara, hoşlanmadıkları şeyi dinletmiş bulunuyorsun. Sana bu kadarı yeter, dediler.

ÇENE KEMİĞİ

Sa'd bin Ebu Vakkas'la bazı sahabiler, Ebu Dübb Vadisi'ne kadar gitmişlerdi. Orada abdest alıp namaz kılıyorlar, namaz kıldıklarını kavim ve kabilelerinden hiç kimsenin görmesini istemiyorlardı. Fakat kendilerini gözetleyen ve izleyen müşriklerden bazı kimseler; Ebu Süfyan, Sahr bin Harb, Ahnes bin Şerik ve daha başkaları, üzerlerine çıkageldiler. Bunlar, sahabilerin ibadetlerini ayıplamaya ve kötülemeye kalkışınca, aralarında kavga çıktı.

Sa'd bin Ebu Vakkas, eline geçirdiği bir deve çene kemiği ile vurup müşriklerden birinin başını yardı ve kanattı. Bunun üzerine, müşrikler bozguna uğradılar. Müslümanlar da cesaretlenerek onları vadiden sürüp dışarı çıkardılar.

MÜSLÜMAN OLACAĞINI MI SANDIN

Ebu Hasme'nin kızı Leyla, İslâm'ın ilk yıllarına ait bir hatırasını şöyle anlatmıştı:

"Bizler, Habeşistan'a gitmek üzere hazırlık yapıyorduk. Âmir, bazı ihtiyaçlarımızı temin için dışarıya çıkmıştı. Henüz şirk üzere olan Ömer çıkageldi, başımda dikildi. Kendisinden çok çekmiş, en ağır eziyetleri ondan görmüştük.

– Ey Ümmü Abdullah, bir yolculuk mu var, dedi.

– Evet, Allah'ın topraklarından bir yerlere çekip gideceğiz, siz bize eziyet edip baskı yapınca Cenâb-ı Hak da bize bir çıkış kapısı gösterdi, dedim.

– Allah yardımcınız olsun, dedi.

Ömer'de, o zamana kadar görmediğim bir yumuşama gördüm. Sonra üzgün bir hâlde dönüp gitti. Durumumuz, kendisini cidden üzmüştü. O arada Âmir geldi.

– Ebu Abdullah! Biraz önce Ömer'in hâlindeki inceliği, bize karşı duyduğu şefkati bir görmeliydin, dedim.

– Sen onun İslâm'a gireceğini mi sandın yoksa, diye sordu.

– Evet, dedim."

BEN ALLAH'IN HİMAYESİNİ SEÇİYORUM

Müslümanlar eziyetlere ve işkencelere maruz kalınca bazı Müslümanlar gibi Hazreti Ebubekir de Habeşistan'a hicret etmek üzere yola çıktı. Mekke'ye beş gece uzaklıktaki Berkü'l-Gımâd mevkiine gelince, orada kendisini Kâre kabilesinin büyüğü İbnü'd-Duğunne karşıladı:

– Ya Ebubekir, nereye gitmek istiyorsun? Yurdundan niçin ayrıldın, dedi.

Hazreti Ebubekir:

– Beni yurdumdan çıkaran, kavmimin bana reva gördüğü eziyetlerdir. Yeryüzünde gezmek, seyahat etmek ve Rabbime daha rahat kulluk etmek istiyorum, diye cevap verdi.

İbnü'd-Duğunne:

– Bak Ebubekir, senin gibi biri ne memleketinden çıkar ne de çıkarılır! Çünkü sen çok kıymetli şeylerini halkla paylaşır, hısım akrabanı gözetir,

âcizlere yardım edersin. Misafirlerini ağırlar, tabii afetlerden zarar görenlere destek olursun. Bak, ben senin komşunum, seni himaye ederim. Geri dön ve Rabbine kendi beldende ibadet et, dedi.

Bunun üzerine, Hazreti Ebubekir, İbnü'd-Duğunne ile birlikte geri döndü. İbnü'd-Duğunne, o akşam Kureyş'in eşraf ve ekâbirini dolaşarak onlara şunları söyledi:

– Ebubekir gibi biri ne yurdundan çıkarılır ne de çıkar. Siz başkalarının sahip olmadığı eşyaları halka infak eden, akrabalarını gözeten, âcizlere destek olan, misafiri ağırlayan, tabii afetlerden zarar görenlere yardım eden bir adamı nasıl memleketinden atarsınız?

Kureyş, İbnü'd-Duğunne'nin bu sözlerini ne yalanladı ne de Ebubekir'in himayesini üstlenmesine karşı çıktı. Ona şöyle dediler:

– Bak, Ebubekir'e söyle! Rabbine evinde ibadet etsin, namazını evinde kılsın, dilediğini okusun, ama okuduğuyla bizi rahatsız etmesin. Açıktan okumasın! Çünkü karılarımızın ve çocuklarımızın aklını çelmesinden endişe duyuyoruz!

İbnü'd-Duğunne, Kureyş'in bu sözlerini Hazreti Ebubekir'e iletti. O da bu şartlara riayet kaydıyla memleketinde kaldı. Artık o, kendi evinde Rabbine

ibadet ediyor, dışarıda ne namaz kılıyor ne de Kur'ân okuyordu.

Daha sonraları Hazreti Ebubekir'in aklına evinin önüne bir namazgâh yapma fikri geldi. Artık namazını burada kılıyor, Kur'ân'ını da burada okuyordu. Bir süre sonra müşriklerin kadınları ve çocukları onun bu hâline hayret ederek, onu izlemek için başına yığılmaya ve izdihamdan dolayı birbirleriyle itişip kakışmaya başladılar. Hazreti Ebubekir, merhametli ve yufka yürekli biriydi, Kur'ân okuduğunda gözyaşlarını tutamazdı. Hazreti Ebubekir'in bu hâli, Kureyş müşriklerini endişelendirdi. İbnü'd-Duğunne'ye haber gönderdiler, o da hemen geldi. Ona şöyle dediler:

– Biz Ebubekir'e Rabbine evinde ibadet etmesi şartı ve kaydıyla izin vermiştik. Ebubekir ise haddi aştı, evinin önüne mescit yaptı. Orada açıktan namaz kılıyor ve Kur'ân okuyor. Eş ve çocuklarımızın aldatılmalarından korkuyoruz. Kendisini, hemen bu tutum ve davranışından vazgeçir. Rabbine, yalnız evinin içinde ibadet etmesini söyle. Kabul ederse teminatımız devam eder, yok ille de açıktan kılacağım diye ısrar ederse, ona verdiğin himaye sözünü sana iade etmesini söyleyeceksin. Sana verdiğimiz sözden caymayı istemeyiz. Ama Ebubekir'in aleni olarak ibadetini de kesinlikle kabul edemeyiz!

Bunun üzerine İbnü'd-Duğunne, Hazreti Ebubekir'in yanına geldi ve:

– Bak Ebubekir! Benim seninle neler üzerinde sözleştiğimi pekâlâ biliyorsun. Ya bununla yetinirsin ya da sana verdiğim kefaletimi bana iade edersin! Çünkü ben Arapların, ahd ü eman verdiğim bir kimsenin verdiğim ahdi bozduğunu işitmesini asla istemem, dedi.

Onun bu sözleri üzerine Hazreti Ebubekir:

– O hâlde ben, senin himayeni sana iade ediyorum. Allah'ın himayesine razı oluyorum! Onun himayesi bana kâfidir, dedi.

BABANIZIN DİNİNDEN Mİ DÖNDÜNÜZ

Ervâ Hatun'un oğlu Tuleyb bin Umeyr, Darü'l-Erkam'da Müslüman olmuş, Habeşistan'a yapılan hicrete de katılmıştı. Tuleyb bin Umeyr, bir gün annesi Ervâ binti Abdulmuttalib'in yanına varıp:

– Bak anne! Ben dayımın oğlu Muhammed'e uydum, Allah'a boyun eğdim ve Müslüman oldum, dedi.

Annesi Ervâ Hatun:

– Hiç şüphesiz dayının oğlu, senin yardımına ve desteğine herkesten daha lâyıktır. Vallahi O'nu, erkeklere karşı korumaya gücümüz yetseydi korurduk, dedi.

Tuleyb bin Umeyr:

– Ey anne! Seni Müslüman olmaktan ve Allah Resûlüne uymaktan alıkoyan nedir? Hâlbuki kardeşin Hamza da Müslüman oldu, dedi.

Ervâ Hatun:

– Bakarım. Kız kardeşlerim ne yaparsa, ben de öyle yapar, onlar gibi olurum, dedi.

Bunun üzerine Tuleyb:

– Öyle ise sen, O'na giderek Müslüman oluncaya ve kendisinin peygamberliğini tasdik edip "Allah'tan başka ilâh yoktur." deyinceye kadar ben de Allah'a yalvarır dururum, deyince Ervâ Hatun daha fazla beklemeyerek:

– Şahadet ederim ki Allah'tan başka ilâh yoktur! Ve yine şahadet ederim ki Muhammed, Allah'ın Resûlüdür, dedi.

Ervâ Hatun, Peygamberimize dili ile yardımcı oldu. Oğlunu da bu yolda yardımcı olmaya, İslâm davası üzerinde durmaya teşvik etmekten geri durmadı.

Tuleyb bin Umeyr, bir gün Ebu Cehil'in Kureyş müşriklerinden yanındaki birkaç kişi ile Peygamberimizin önünü keserek O'na eza ettiğini, sövüp saydığını görünce dayanamamış ve eline geçirdiği deve çene kemiği ile vurup, Ebu Cehil'in başını yarmıştı. Bunun üzerine Tuleyb'i tutup bağladılar. Dayısı Ebu Leheb de bağını çözüp onu kurtardı. Ervâ Hatun'a:

– Tuleyb'in Muhammed için kendisini tehlikeye attığını görüyor musun, denildiği zaman Ervâ Hatun:

– Onun günlerinin hayırlısı, dayısının oğluna yardım ettiği günlerdir. O, Allah katından hakkı ve gerçeği getirmiştir, dedi.

Kendisine:

– Demek, sen de Muhammed'e tâbi oldun ha, dediklerinde Ervâ Hatun:

– Evet! Tâbi oldum, dedi.

Müşriklerden bazıları gidip bunu Ebu Leheb'e haber verdiler. Ebu Leheb, hemen Ervâ Hatun'un yanına vardı ve:

– Senin, baban Abdulmuttalib'in dinini bırakıp da Muhammed'e tâbi olduğuna şaşılır, dedi.

Ervâ Hatun şöyle cevap verdi:

– Kalk! Sen de kardeşinin oğlunun yanında durup O'na yardımcı, O'nu savunucu ol! Eğer O'nun dini üstün gelirse, sen O'nun dinine girip kendisiyle birlikte bulunmayı veya kendi dininde kalmayı seçmekte serbest olursun!

Ebu Leheb:

– O'nun sonradan ortaya çıkarıp getirdiği bir dini bütün Araplara karşı savunmaya bizim gücümüz mü var, diyerek dönüp giderken Ervâ Hatun:

– Tuleyb, dayısının oğluna yardım etti. Ondan canını ve malını esirgemedi, dedi.

FARUK

Müslümanların, Peygamber Efendimizle birlikte müşriklerden gizlendikleri ve Hazreti Ömer'in henüz İslâm'a yeni girdiği günlerdi. Hazreti Ömer, Allah Resûlünün yanına gelerek:

– Ya Resûlûllah! Biz, ister ölü ister diri olalım hak üzere değil miyiz, dedi.

Peygamber Efendimiz:

– Evet! Varlığım, kudret elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki siz, ister ölü olunuz ister diri olunuz hiç şüphesiz hak üzeresiniz, buyurdu.

Bunun üzerine Hazreti Ömer:

– Ya Resûlûllah! Biz hak üzere bulunduğumuza ve onlar inkâr üzere olduklarına göre, biz ne diye dinimizi gizliyoruz? Vallahi biz, İslâmiyet'i, küfre karşı açıklamaya daha haklı, daha layığız! Allah'ın dini Mekke'de muhakkak üstün gelecektir! Kavmimiz bize karşı taşkınlık etmek isterlerse, kendileriyle çarpışırız. İnsaflı davranmak isterlerse, onu da kabul ederiz, dedi.

Resûlûllah (sallallahu aleyhi ve sellem):

– Biz, sayıca çok azız ey Ömer, buyurunca:

– Seni hak din ve kitap ile peygamber gönderen Allah'a yemin ederim ki hiç çekinmeden ve korkmadan oturup İslâm inanç esaslarını açıklamadığım bir küfür meclisi bırakmadım. Seni hak din ve kitap ile peygamber gönderen Allah'a yemin ederim ki biz muhakkak ortaya çıkacağız, dedi.

Hazreti Ömer'in bu tutumu karşısında Allah Resûlü ve bir avuç Müslüman iki saf hâlinde bulundukları evden dışarı çıktılar. Saflardan birinin başında Hazreti Hamza, diğer safın başında Hazreti Ömer vardı.

Sert adımlarla, yerin topraklarını un gibi tozuta tozuta, Mescid-i Haram'a vardılar. Kureyş müşrikleri, bir Hazreti Ömer'e bir Hazreti Hamza'ya bakıyorlardı. Onlar, o gün, bir benzerine daha uğramadıkları hüzün ve kedere uğradılar. O zaman Allah Resûlü Hazreti Ömer'e, hak ile batılı ayırdığı için "Faruk" adını verdi.

MÜSLÜMAN OLDUM

Hazreti Ömer'in oğlu şöyle anlatmıştı:

"Babam Ömer Müslüman olunca, 'Kureyş içinde en çabuk söz taşıyan kimdir?' diye soruşturdu. Bu kişinin Cemil bin Ma'mer el-Cümehi olduğunu öğrendi. Onun yanına gitmek üzere çıktı. Ben de ne yapacağını merak ederek onun peşine takıldım. O yaşlarımda gördüğüm her şeyi hemen kavrayan bir çocuktum. Babam, Cemil'in yanına varınca ona:

– Cemil, biliyor musun ben Müslüman olup Muhammed'in dinine girdim, dedi.

Babam sözünü bitirir bitirmez Cemil, sırtındaki ridasını sürükleyerek apar topar kalktı. Biz de onu arkasından takip ettik. Mescid-i Haram'ın kapısına vardı ve Kâbe'nin çevresindeki toplantı mahallerinde oturan Kureyşlilere sesinin çıktığı kadar bağırdı:

– Ey Kureyşliler! Beni dikkatle dinleyin! Hattâb'ın oğlu Ömer dininden çıkmış.

Cemil'in arkasında bulunan babam Ömer:

– Yalan söyledi! Ben Müslüman oldum, Allah'tan başka ilâh olmadığına, Muhammed'in Allah'ın Resûlü olduğuna iman ettim, der demez oradakiler babamın üzerine hücum ettiler. Güneş tepelerine yükselinceye kadar babam, onlarla mücadele etti ve nihayet yorulup oturdular. Kureyşliler ise onun başından ayrılmadılar. O sırada babam şöyle diyordu:

– Aklınıza geleni yapın. Allah'a yemin ederim ki biz eğer üç yüz kişi olsaydık, burayı ya size bırakırdık ya da siz bize bırakırdınız!

Onlar bu şekilde tartışırlarken, sırtında Yemen işi bir hırka ve desenli bir gömlek bulunan Kureyşli bir ihtiyar çıkageldi.

– Nedir bu hâliniz, diyerek tepki gösterdi.

– Ömer atalarının dininden çıkmış, dediler.

– Rahat bırakın adamı. O kendi adına bir tercihte bulunmuş. Siz ne yapmak istiyorsunuz bu şekilde? Adiyy oğullarının, adamlarını böyle size rahatlıkla teslim edeceklerini mi sanıyorsunuz? Onu bırakınız gitsin, dedi.

HAKLARINDAN GELİRİZ

Allah Resûlü, Mekke'de bir grup insanın yanından geçiyordu. Onlar, Peygamberimizi göstererek:

– Bu adam, kendisinin bir peygamber olduğunu ve yanından Cebrail'in ayrılmadığını iddia ediyor, diyerek kaş göz işaretleriyle alay etmeye başladılar.

Tam o sırada Hazreti Cibril, onlara parmağıyla işaret etti. Hemen vücutlarında tırnak büyüklüğünde yaralar oluştu. O yaralardan dolayı o müşrikler korktular ve kimse onlara yaklaşamadı. Bu hadise üzerine Yüce Allah, "Biz seninle alay edenlerin haklarından geliriz." (Hicr sûresi, 95. âyet) mealindeki âyeti inzal buyurdu.

BOYKOT GÜNLERİ

Haşim ve Muttalib oğullarının, Müslüman olan ve olmayanlarının tümünün Şı'b'da toplandıklarını ve Peygamberimizi korumaya azmettiklerini görünce, Kureyş müşrikleriyle Kinaneler, Mekke'nin yukarı tarafında, "Kinane oğullarının Hayf'ı" diye anılan Muhassab'da toplandılar.

Boykot ilân ederek, Müslümanlar ve onlara yardımcı olanlarla her türlü bağlantıyı kesmeyi kararlaştırdılar. Buna göre Peygamberimizi kendilerine teslim edecekleri ana kadar Haşim oğulları ve Muttalib oğulları ile bütün ilişkiler bitirilecekti. Onları Mekke'den kovacak, alışveriş yapmayacak ve kız alıp vermeyeceklerdi. Kararlaştırıp üzerinde antlaştıkları bu maddeleri bir sayfaya yazdılar. Sayfanın üzerine üç mühür bastılar. Verdikleri sözlerinde durmalarını sağlamak için de onu Kâbe'nin içine astılar. Bu sayfayı yazan, Mansur bin İkrime idi. Sayfayı yazdığı gün Peygamber Efendimizin duası üzerine Mansur'un eli çolak oldu ve kurudu. Bunun

üzerine Kureyş müşrikleri aralarında "Haşim oğullarına zulmettik de işte bakınız! Mansur bin İkrime musibete uğradı!" demeye başladılar.

GÜNEŞİ SAĞIMA AYI SOLUMA VERSELER

Müşriklerin kendisine çok baskı yapmaları üzerine bir gün Ebu Talib, Peygamber Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem):

– Yeğenim! Kavmin bana geldi, şöyle şöyle dedi. Bana ve kendine acı, ikimizin de güç yetiremeyeceği bir işi bana yükleme. Kavminin hoşlanmadığı sözleri onlara söylemekten vazgeç, dedi.

Allah Resûlü, amcasının kendisi hakkındaki kanaatinin değiştiğini, desteğini çektiğini, kendisini hasımlarına teslim edeceğini ve himaye etmekten vazgeçtiğini zannederek şöyle buyurdu:

– Ey amca! Güneşi sağıma ayı da soluma koysalar, yine de bu davadan vazgeçmem! Ya Allah dinini muzaffer kılar ya da ben bu uğurda canımı feda ederim!

Sonra gözyaşlarını tutamayarak ağladı. Dönüp gitmek üzere iken Ebu Talib:

– Yeğenim! Bak bana, dedi.

Allah Resûlü, geri döndü. Amcası Ebu Talib:

– Davanı devam ettir, istediğini yap. Allah'a yemin ederim ki seni hiç kimseye teslim etmeyeceğim, dedi.

GÖZALTI

Kureyş müşrikleri, boykot sırasında Peygamberimize ve O'na destek olanlara çok sıkı bir ambargo uyguladılar. Çarşı ve pazarların Şı'b sakinlerine giden yollarını kestiler. Şı'b'a yiyecek ve katık gitmesini engellediler. Kureyş müşrikleri; Mekke'den gelen yiyecekleri veya satılan herhangi bir şeyi Şı'b'a bırakmamayı, hemen varıp onları kendileri satın almayı, Şı'b sakinlerini açlıktan öldürüp böylece Peygamberimizi de öldürmeyi düşünüyorlardı.

Mekke çarşısına bir deve yükü yiyecek geldiği ve Şı'b sakinlerinden birisi çoluk çocuğu için biraz yiyecek almak üzere oraya vardığı zaman, Ebu Leheb hemen erzak yüklerinin başına dikilip:

– Ey tüccar topluluğu! Muhammed'in ashabına fiyatları öyle yükseltiniz ki onlar yanınızdaki şeylerden bir şey alamasınlar. Siz benim zengin ve verdiği sözü yerine getirir bir kimse olduğumu bilirsiniz. Böyle yapmanızdan size bir zarar gelmeyeceğine ben kefilim, derdi.

Tüccarlar da mallarının fiyatını o kadar çok arttırırlardı ki Müslümanlar, açlıktan ağlaşan çocuklarının yanına ellerinde onlara yedirecek bir şey bulunmaksızın dönmek zorunda kalırlardı. Ertesi gün tüccarlar; Ebu Leheb'in yanına varırlar, o da kalan yiyecek ve giyecekleri onlardan yüksek fiyatla satın alıp, müminleri ve yanındakileri aç ve çıplak bırakırdı.

NASIL ENGEL OLURSUN

Müşriklerin uyguladığı boykot sırasında Allah Resûlü, imanlarından ve O'nun yakını olmalarından dolayı eziyet gören Şı'b sakinlerini geçindirmek için bütün malını harcadı. Her zaman Allah Resûlü'nün yanında olan Hazreti Hatice de Ebu Talib de bu yolda bütün mallarını harcadılar. Yiyecek bir şey bulunup satın alınamadığı için ağaç yapraklarını yiyenler, buldukları kuru deri parçalarını su içinde yumuşatıp ateşe tuttuktan sonra, onunla günlerce idare edenler oldu! Açlıktan ağlaşan çocukların feryatları, Şı'b'ın arkasından duyulurdu. Müşriklerden kimisi bundan sevinç, kimisi de üzüntü duymaktaydı. Üzüntü duyanlar:

– Bakınız! Boykot kararlarının bulunduğu sayfayı yazan Mansur bin İkrime nasıl felakete uğradı, diyorlardı.

Şı'b'daki akrabalarına bir şey göndermek isteyenler de onu ancak gizli yapmak zorundaydılar.

Başta Ebu Cehil olmak üzere müşrikler, Şı'b'ı sık sık gözetleyerek müminlere nefes aldırmıyorlardı. Bir seferinde Hazreti Hatice'nin yeğeni Hakim bin Hizam, bir ticaret kafilesiyle Şam'dan buğday yükleyip getirmişti. Üzerine buğday yüklediği bir deveyi, gizlice Şı'b yoluna yöneltti ve devenin arkasına vurup Şı'b sakinlerinin yanına soktu. Onlar da devenin üzerindeki buğdayı aldılar.

Hakim bin Hizam, yine bir gün kölesinin sırtına biraz buğday yükleyip halası Hazreti Hatice'ye götürmek üzere Şı'b'a giderken yolda Ebu Cehil'e rastladı.

Ebu Cehil hemen Hakim'in yakasına yapıştı ve:

– Demek sen Haşim oğullarına yiyecek götürüyorsun ha? Vallahi, ben seni Mekke'de rezil etmedikçe buradan ne sen ileri geçebilirsin, ne de yiyecek geçebilir, dedi.

O sırada Ebu'l-Bahterî bin Hişam da yanlarına gelmişti.

Ebu Cehil:

– O, dedi, Haşim oğullarına yiyecek taşıyor!

Ebu'l-Bahterî hiddetle:

– Halasına ait olup yanında bulunan bir yiyeceği ona götürmesine sen nasıl engel olursun? Çekil adamın yolundan, gideceği yere gitsin, dedi.

Ebu Cehil, onun dediklerini kabul etmeyip Hakim'in yakasına yapışınca, Ebu'l-Bahterî çok kızdı. Eline geçirdiği bir deve çenesi kemiği ile vurup Ebu Cehil'in başını yardı, onu yere yıktı, tepeledi, tekmeledi durdu.

İKİ YARIM AY

Her fırsatta Allah Resûlünü kendilerince imtihan etmeye çalışan Kureyş müşriklerinden Velid bin Mugire ve Ebu Cehil Amr bin Hişam'ın başını çektiği bir grup yine iş başındaydı. Peygamber Efendimiz ve O'na sahip çıkan insanlara uygulanan boykot, uzun zamandır devam ediyordu.

Bahsi geçen ekip bir gün Peygamber Efendimizin yanına gelerek:

– Eğer sen gerçekten peygambersen, bize Ay'ı yarısı Ebu Kubeys Dağı diğer yarısı da Kuaykıan Dağı üzerinde görülmek üzere ikiye ayır, dediler.

Allah Resûlü onlara:

– Eğer bunu yaparsam iman eder misiniz, diye sordu.

Müşrikler:

– Evet! İman ederiz, dediler.

Ayın dolunay olduğu bir gece Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), müşriklerin istedikleri şeyi kendisine vermesini Yüce Allahtan diledi. Bir

süre sonra Cebrail Aleyhisselâm, Efendimizin yanına gelip:

– Ya Muhammed! Mekkelilere "Bu gece mucizeyi seyredin." de, dedi.

Peygamberimiz de Cebrail Aleyhisselâmın söylediğini onlara haber verdi. Müşrikler, ayın on dördüncü gecesinde ayın ikiye ayrıldığını gördüler! Yüce Allah, ayın yarısını Ebu Kubeys, yarısını da Kuaykıan Dağı arasında doğdurunca Peygamberimiz:

– Ey Ebu Seleme bin Abdulesed! Erkam bin Erkam! Şahit olunuz, diyerek Müslümanlara; "Ey filan! Ey filan! Şahit olunuz." diye de müşriklere seslendi.

Fakat müşriklerin böyle apaçık bir mucizeye dahi inanmaya niyetleri yoktu. Nasıl olsa bu istediğimiz şey gerçekleşmez ve Muhammed'in peygamber olmadığını herkese ispat etmiş oluruz diye düşünmüşlerdi. Bu açık mucize, müşriklere tesir etmezken inananların imanını daha da güçlendirdi. Müşrikler aralarında küstahça:

– Bu, Abdulmuttalib'in yetiminin bir sihridir! Muhammed bizi büyüledi, dediler.

Bazısı da:

– Muhammed bizi sihirlediyse, bütün insanları da sihirleyemez ya! O, ayı sihirledi nihayet ay yarıldı, dediler.

Kimisi de şöyle dedi:

– Muhammed, ayı sihirledi ise sihrini bütün yeryüzünü sihirlemeye de yetiştiremez ya! Başka beldeler halkından yanınıza gelecek olanlara sorun bakalım. Bunu onlar da görmüşler mi? Siz gelecek olan yolcularınızı da gözleyin! Onlara da sorun bakalım! Eğer onlar sizin gördüğünüz şeyin tıpkısını gördüklerini size haber verirlerse, gördüğünüz doğru demektir. Şayet sizin gördüğünüz gibi bir şey görmemişlerse o sizi bir sihirle büyülemiştir, dediler.

Ebu Cehil de:

– Bu bir sihirdir! Çevre ülkeler halkına adam salın! Bakalım, onlar da ayı böyle yarılmış görmüşler mi? Yoksa görmemişler mi, dedi.

Sabırsızlıkla çevre şehirlerden kervanları ve yolcuları beklediler. Heyecanla bu olayı Mekke'ye gelenlere sordular. Konuştukları insanlar hayretler içerisinde:

– Evet! Bahsettiğiniz olayı biz de öyle gördük, ayı ikiye yarılmış gördük, dediler.

Ayın ikiye ayrılmış olduğunu haber verdiler, doğruladılar. Konuştukları insanların tamamı ayın ikiye ayrıldığını gördüklerini söylediler. Fakat müşrikler buna rağmen iman etmekten, Müslüman olmaktan yüz çevirip:

– Bu, şüphesiz bir sihirdir! Muhammed'in sihri semaya da tesir etti, dediler.

TAİF DÖNÜŞÜ

Efendimiz, İslâm'ı anlatmak üzere Taif'e gitmişti. Fakat Taif'teki görüşmelerin ardından O'na iman etmeye istekli bir kişi bile çıkmadı. Üstelik hadlerini aşarak Allah Resûlünü taşlayıp yaraladılar. Peygamberimiz, Taiflilerden zor kurtulup güvenli bir yere gelince şu duayı etti:

"Allah'ım! Güçsüzlüğümü, çaresizliğimi, halk nazarında horlanmamı ancak sana şikâyet ediyorum. Ey merhametlilerin en merhametlisi, sensin biçarelerin Rabbi! Sen benim Rabbimsin. Sen bana; beni, bana surat ekşiten bir yabancıya yahut işimi eline terk ettiğin bir düşmana bırakmayacak kadar merhamet edersin! Bana karşı kızgın değilsen hiçbir şeyi umursamam. Ama senin vereceğin afiyetin, bana bunları göstermeyecek kadar geniştir. Allah'ım, gazabının üzerime inmesinden yahut gazabını hak etmekten; senin o karanlıkları aydınlatan, dünya ve ahiret işlerinin salâhını temin eden nuruna sığınırım. Sen razı oluncaya kadar kapının

eşiğinden ayrılmayacağım. Güç ve kuvvet ancak Sendendir ve Seninle kaimdir."

Bu duanın akabinde Yüce Allah'ın Cebrail adlı meleği, Efendiler Efendisinin yanına geldi ve yanındaki diğer meleği göstererek:

– Ya Resûlûllah! Bu yanımda gördüğün dağlar meleğidir. Yüce Allah sana yapılanları gördü. Eğer istersen bu melek şu karşıdaki dağları Taif'in üzerine kapatacak, onları yerle bir edecek, dedi.

Allah Resûlü bu teklife şöyle karşılık verdi:

– Hayır, vallahi böyle bir şey istemem. Onlar şimdi ne yaptıklarını bilmeyen cahillerdir. Umulur ki onların içlerinden ileride iman eden bir kişi çıkar.

HİCRET
ve
MEDİNE GÜNLERİ

MEDİNE'DE İLK KONUŞMA

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), Medine'de yaptığı ilk konuşmada ayağa kalktı ve Allah'a gereği gibi hamd ü senadan sonra şöyle dedi:

– Ey insanlar, kendiniz için ahirete hayırlı ameller gönderin. Vallahi, sizden biriniz bir gün bağıra bağıra ölür de koyunlarını çobansız bırakır, sonra Rabbi ona - arada engel ve bir tercüman olmaksızın - şöyle der: "Sana benim elçim gelip de tebliğ etmedi mi? Sana, mal mülk vermedim mi? Sana, pek çok lütuflarda bulunmadım mı? Peki, şimdi ne ile geldin huzuruma?" Adam sağına ve soluna bakar, hiçbir şey göremez. Önüne bakar, cehennem ateşinden başka bir şey görmez.

O hâlde, ey insanlar! Sizden kim vücudunu ateşten koruyabilirse -velev ki yarım hurma ile de olsa- korumaya baksın. Bunu da bulamazsa, tatlı bir söz söylesin. Çünkü yapılan her bir iyiliğe karşılık on, hatta yedi yüz kat sevap verilecektir. Allah'ın rahmet, bereket ve selâmı size ve Resûlü üzerine olsun.

KAZANÇLI ALIŞVERİŞ

Suheyb (radıyallahu anh), Mekke'den Medine'ye hicret etmek üzere yola çıkmıştı. Bu sırada Kureyş'ten bir grup genç, Suheyb'in peşine takıldı. Suheyb, bir yerde konaklayıp sadağındaki bütün okları çıkardıktan sonra:

– Ey Kureyş topluluğu! Pekâlâ, bilirsiniz ki en iyi ok atanınız benim. Allah'a yemin ederim ki sadağımdaki bütün okları size atmadıkça yanıma yaklaşamazsınız. Oklarım bitince de kılıcımla dövüşürüm. Sonrası sizin bileceğiniz iştir! Veya isterseniz Mekke'deki malımın yerini söyleyeyim, benim yolumdan çekiliniz, dedi.

– Pekâlâ, dediler ve bu konuda anlaştılar.

Suheyb de onlara Mekke'de bulunan mallarının yerini gösterdi. Bunun üzerine Cenâb-ı Hak, "İnsanlardan öylesi de vardır ki Allah'ın rızasını kazanmak için kendini feda eder. Allah da kullarına pek merhametlidir." mealindeki Bakara sûresinin 207. âyetini indirdi. Allah Resûlü, Suheyb'i görünce:

– Ey Ebu Yahya, alışveriş kazançlı oldu. Ey Ebu Yahya, alışveriş kazançlı oldu, buyurdu ve hakkında nazil olan âyeti okudu.

ALLAH İÇİN YOLA ÇIKANIN ÜCRETİ

Hicret yıllarıydı. "Özür sahibi olmaksızın cihattan geri kalan müminlerle, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihat eden müminler elbette bir olmaz. Allah, malları ve canları ile mücahede edenleri, derece bakımından cihada gitmeyenlerden üstün kılmıştır." (Nisâ sûresi, 95. âyet) mealindeki âyet inince, âyette açıklanan özürlere sahip olan bazı Müslümanlar, Mekke'de ikametlerini sürdürdüler.

Nihayet "İman edip de hicret etmeyerek kendi öz nefislerine zulmeder vaziyette olanların canlarını alırken melekler onlara diyorlardı ki: 'Ne işte idiniz?' Onlar da 'Biz bu ülkede dinin emirlerini uygulayamayan, baskı altında yaşayan kimselerdik.' deyince, melekler bu sefer şöyle dediler: 'Peki Allah'ın dünyası geniş değil miydi? Siz de orada hicret etseydiniz ya?' İşte onların durağı cehennemdir. Ne fena bir dönüş yeridir orası!" (Nisâ sûresi, 97. âyet) mealindeki âyet nazil oldu.

Bunun üzerine Mekke'deki Müslümanlar "Bu, arzı yerinden oynatan bir ikaz. Artık hicretten başka çare yok." dediler. Sonra "Ancak, her türlü imkândan mahrum ve hicret için yol bulamayan erkekler, kadınlar ve çocuklar bu hükmün dışındadırlar. Çünkü bunları Allah'ın affedeceği umulur. Allah, gerçekten çok affedici ve bağışlayıcıdır." (Nisâ sûresi, 98. ve 99. âyetler) mealindeki âyetler indi.

Bu âyetler inince, Leys oğullarından gözleri görmeyen, fakat çok zengin olan Damra bin Ays:

– Ben istisna edilenlerden değilim. Hicrete bir yol bulurum, çünkü hem malım var hem de kölem! Haydi, beni bir deveye bindirin, dedi.

Hasta hâliyle deveye bindirildi. Deve, ağır ağır yürümeye başladı. Ten'im denilen yere vardığında vefat etti. Cenazesi, Ten'im mescidinin yanına defnedildi ve hakkında:

"Kim Allah yolunda hicret ederse dünyada gidecek çok yer, genişlik ve bolluk bulur. Kim evinden Allah'a ve Resûlüne hicret niyetiyle çıkar da yolda ecel gelip kendini yakalarsa o da mükâfatı hak etmiştir ve onu ödüllendirme Allah'a aittir. Allah gafurdur, rahimdir." (Nisâ sûresi, 100. âyet) mealindeki âyet nazil oldu.

BİR HÜNERİN VARSA

Ensar, Akabe'de Peygamberimize biat ettikten sonra Medine'ye geldiğinde İslâm burada daha da güçlendi. Ama yine de aralarında müşrik olanlar vardı. Bunlardan biri de Amr bin Cemûh idi. Amr'ın oğlu Muâz, Akabe'de bulunmuş ve Peygamberimize biatini sunmuştu. Amr, Seleme oğullarının büyüklerinden ve asillerinden biri idi. Diğer soyluların yaptıkları gibi evinde "Menât" adında işlemeli ağaçtan bir put edinmişti. Her gün onun bakımını ve temizliğini yapıyordu.

Seleme oğullarının gençlerinden Muâz bin Cebel ile Amr bin Cemûh'un oğlu Muâz ve daha bir grup genç, İslâm'a girince geceleri Amr'ın bu putunu alıp tepesi üstüne Seleme oğullarının çöplüğüne atmaya başladılar. Sabahları putunu yerinde bulamayan Amr:

– Yazıklar olsun size! Bu gece tanrımıza kim zarar verdi, diyor, putu aramaya koyuluyordu.

Bulunca onu yıkayıp paklıyor, kokular sürüyor, kendi kendine "Allah'a yemin ederim ki bunu yapanı bir bilsem perişan ederim." diyordu. Akşam olup da Amr uyuyunca, gençler yine aynı şeyi yapıyorlardı. Bu hadise pek çok kez tekrar edince Amr, yine bir gün putunu attıkları yerden çıkarıp yıkadı, pakladı, ona kokular sürdü. Sonra getirip kılıcını putun boynuna astı ve:

– Vallahi bunları sana kim yapıyor bilmiyorum, bir hünerin varsa işte kılıç! Onu, yanına bırakıyorum, dedi.

Gece olunca da yatıp uyudu. Gençler yine geldiler, putun boynundan kılıcı aldılar ve putu yine bir çukura attılar. Ertesi gün Amr kalktı, putunu yerinde bulamayınca aramaya başladı. Onu atıldığı çukurda tepesi üstü görünce kavminden Müslüman olanlarla konuşarak İslâm'a girdi ve iyi bir Müslüman oldu.

PUTPERESTLERİ BANA GÜLDÜRME ALLAH'IM

Hazreti Enes şöyle anlatmıştı:

"Biz, Allah Resûlünün Suffe Ashabı içindeydik. Bir gün yanında ergenlik çağına gelmiş bir çocuğuyla birlikte muhacir bir kadın çıkageldi. Kadın, kadınların tarafına geçti, çocuk da bizim yanımıza geldi. Kısa sürede çocuk, salgın olan Medine vebasına yakalandı. Uzun zaman hasta yatağında yattıktan sonra da vefat etti. Efendimiz, çocuğun gözlerini kapattı ve kefenlenmesini emretti. Biz çocuğun cenazesini tam yıkamak üzereydik ki Efendimiz:

– Enes, annesine git ve ona durumunu haber ver, dedi.

Enes gitti ve çocuğun annesine haber verdi. Annesi geldi ve çocuğun ayaklarının dibine oturdu, ayaklarına sarılarak:

– Allah'ım, sana gönlümden gele gele teslim oldum. Şirkten uzak kalmak için bütün putları terk

ettim. Senin rızan için hicret ettim. Allah'ım! Puta tapan putperestleri bana güldürme. Bu musibetten dolayı kaldıramayacağım yükü bana yükleme, dedi.

Vallahi, kadın sözünü bitirmeden çocuğun ayakları hareket etmeye başladı. Sonra da yüzündeki örtüyü kaldırdı. O çocuk, annesi ve Resûlü Ekrem vefat edinceye kadar hayatta kaldı.

SEN DE ÇOK SECDE YAPACAKSIN

Bütün gününü Peygamberimize hizmetle geçiren Rebîa bin Kâ'b bir hatırasını şöyle anlatmıştı:

"Allah Resûlü yatsı namazını kılıp evine girince, 'Belki Resûlûllahın bir işi çıkar, burada bekleyeyim.' diyerek Resûlûllahın kapısının önünde otururdum. Allah Resûlünün sürekli, 'Sübhânallahi ve bihamdih.' diye tesbih ettiğini duyardım. Sonunda ya usanır geri dönerdim veya uyku bastırır, oturduğum yerde uyuyakalırdım. Kendisine yaptığım hizmetlerin farkında olan Allah Resûlü, bir gün bana:

– Ey Rebîa bin Ka'b! Benden iste, sana istediğini vereyim, buyurdu.

Ben de:

– Ya Resûlûllah! Bir düşüneyim de sana bildiririm, dedim.

Kendi kendime dünya nimetlerinin geçici olduğunu, şimdilik yeterince rızka sahip bulunduğumu

düşündüm ve 'Allah Resûlünden ahiret hayatımla ilgili bir şey isteyeyim, çünkü onun Allah katında bir makamı vardır.' dedim. Allah Resûlüne koştum. Beni görünce:

– Ey Rebîa! Ne yaptın, bir karar verdin mi, diye sordu.

– Evet, ya Resûlûllah. Beni cehennemden azat etmesi için Rabbin katında bana şefaatte bulunmanı istiyorum, dedim.

– Ey Rebîa, bunu sana kim öğretti, dedi.

– Seni hak din ile gönderen Rabbime yemin ederim ki kimse öğretmedi. Allah katında o yüce mertebeye sahip olan sen, 'Benden iste, sana vereyim.' deyince, durumumu muhakeme ettim. Baktım ki bu dünya hayatı geçici, nimetleri geçici, üstelik yeterince gelirim de var. Bu sebeple 'Allah Resûlünden ahiretim için bir şey isteyeyim.' diye karar verdim, dedim.

Benim bu cevabım üzerine Allah Resûlü, uzun süre sükût ettikten sonra bana:

– Peki, yapacağım! Ama sen de çok secde ederek kendi hesabına bana yardımcı ol, buyurdu.

SENİN YERİNE

Bedir Savaşı'nda üç kişiye ancak bir deve düşüyordu. Ebu Lübâbe, Hazreti Ali ve Allah Resûlü birlikte idi. Yürüme sırası Allah Resûlüne geldiğinde diğerleri:

– Ey Allah'ın Resûlü, senin yerine biz yürüyelim, dediler.

Efendimiz şöyle buyurdu:

– Siz, benden daha güçlü ve kuvvetli değilsiniz. Ayrıca, benim sevaba olan ihtiyacım da sizinkinden daha az değildir.

ONLAR YETMİŞ KİŞİ VAR MI

Abdullah ibni Mesud (radıyallahu anh) şöyle anlatmıştı:

"Bedir Savaşı'nda, düşmanlar bize sayıca az gösterilmişti. Hatta yanımdaki arkadaşıma:

– Onlar yetmiş kişi var mı, diye sorduğumda bana:

– Bence yüz kişi olmalılar, demişti.

Sonra bir adamı esir aldığımızda ona sayılarını sorduk. Bize, 'Bin kişiydik.' cevabını verdi."

SAFLAR BELİRGİNLEŞİNCE

Mekke'nin dirayetli şairi Süheyl ibni Amr'ın büyük oğlu Abdullah, amcaları gibi daha ilk günlerde Müslüman olmuştu. Bundan dolayı işkence görüp hapis yaşarken bir fırsatını bulup Habeşistan'a hicretle bir nebze rahat nefes almıştı. Yeniden Mekke'ye döndüğünde ise önceden yaşadıklarını aratırcasına yeniden baba kıskacı altında kalmış ve babasının şiddetli baskısı karşısında pes etmişti. Kalbi mümindi, ancak bitmek bilmeyen işkenceler, peşi peşini takip eden hakaretler ve ardı arkası kesilmeyen hapisler iflahını kesmişti. Bütün bunlardan o da Ammar ibni Yasir gibi babasının istediklerini söyleyerek kurtulabilmişti.

Şimdi ise o, gönlündeki biricik sevgilisine karşı babasıyla birlikte savaşmak için gelmişti. Bedir'de Ebu Cehil'in savaşa sürüklediği Kureyş ordusunun içinde idi. İçi içini yiyordu.

İçinde Resûlûllahın olduğu bir orduya nasıl kılıç kaldırılabilirdi ki?

Aslında bu, onun için bir kurtuluş anlamına da geliyordu. O da bu kurtuluşu sürekli kılabilmek için planını çoktan yapmıştı. Bedir'de saflar belirginleşince, Ebu Cehil'in ordusundan birisinin ayrılıp ilerlediği görüldü. Dikkatle bakan gözler, onun Abdullah ibni Süheyl olduğunu gördüler. Abdullah İbni Süheyl, Resûlûllahın huzuruna geldi ve kurtuluşunu ilan etti, hem de bir daha geri dönmemek üzere!

ESİRİNİ SIKI TUT

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), Bedir Savaşı'nda aldıkları esirleri sahabilerine dağıttı ve "Onlara iyi bakın!" buyurdu. Mus'ab bin Umeyr'in öz kardeşi Ebu Aziz de esirler arasındaydı.

Ebu Aziz o günlerle ilgili şunları anlatmıştı:

"Beni, ensardan bir zat esir almıştı. Kardeşim Mus'ab, yanımızdan geçerken beni esir eden zata:

– Onu sıkıca tut, çünkü anası zengindir, oğlunu kurtarmak için sana fidye verebilir, dedi.

Bedir dönüşü, ensardan kalabalık bir ailenin yanına verilmiştim. Ev halkı, sabah ve akşam hurma ile yetinirdi. Allah Resûlü, biz esirlere iyi davranılmasını öğütlediği için bana da ekmek verirlerdi. Hangisinin eline bir parça ekmek geçse, onu hemen bana verirdi. Ben de utanır geri verirdim, ama o kişi ekmeği almaz bana iade ederdi. Kardeşim Mus'ab, beni esir alan Ebu'l-Yeser'e tekrar:

– Onu sıkı tut, anası varlıklıdır, deyince, ben kendisine:

– Kardeşim, benimle ilgili tavsiyen bu mu olmalıydı, dedim.

Mus'ab, Ebu'l-Yeser'i işaret ederek:

– Benim kardeşim o, sen değilsin, diye karşılık verdi."

ELİNDEN BİR HAYIR GELSEYDİ

Ebûdderdâ (radıyallahu anh) İslâm'la şereflenmeden önce putuna çok bağlı bir kişiydi. Putunun yüzünü bir mendille örterdi. İslâm'dan önce onun yakın arkadaşlarından olan Abdullah ibni Revâha onu İslâm'a çağırıyor, fakat o bir türlü bu daveti kabul etmiyordu. Bir gün Abdullah ibni Revâha, Ebudderdâ'ya gelirken, baktı ki Ebudderdâ evinden çıkmış, başka bir yöne doğru gidiyor. Hemen onun evinin önüne gelip hanımına:

– Ebûdderdâ nerede, diye sordu.

– Az önce çıktı, dedi hanımı.

İbni Revâha da eline aldığı bir keserle, onun putunun bulunduğu yere girdi ve içinden şeytanların isimlerini sayarak:

– Dikkat edin, Allah'ın yanında tanrı diye çağırılan her şey asılsızdır, mısrasını söyleyerek putu paramparça etti.

Keserin sesini duyan evin sahibesi:

– İbni Revâha, beni mahvettin, deyiverdi.

Ancak İbni Revâha, hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gitti. Ebûdderdâ evine dönünce hanımını oturmuş ağlarken buldu.

– Nedir bu hâlin, diye sorunca hanımı:

– Kardeşliğin İbni Revâha geldi, şu gördüğün şeyleri yaptı, dedi.

Ebûdderdâ önce buna çok kızdı. Fakat sonra kendi kendine düşündü ve "Putun elinden bir hayır gelseydi kendini korurdu." diye mırıldandı. İbni Revâha'yı buldu ve birlikte Peygamber Efendimizin yanına gittiler. Ebûdderdâ orada Müslüman oldu.

İKİ HİCRET SEVABI

Bir gün kocası Cafer ile birlikte Habeşistan'dan gelenlerden Esma binti Umeys, Peygamberimizin hanımı ve Hazreti Ömer'in kızı olan Hafsa'yı ziyaret etmek üzere yanına geldi. Hafsa da zamanında bir kafile içerisinde Necâşî'nin ülkesine hicret etmişti. O arada Hazreti Ömer de Hafsa'nın yanına girdi. Esma'yı görünce kızına:

– Bu kadın kimdir, diye sordu.

Hafsa:

– Esma binti Umeys, dedi.

Hazreti Ömer:

– Habeş'e hicret eden, deniz yolculuğu yapan bu mu, deyince Esma kendisi cevap vererek:

– Evet, dedi.

Hazreti Ömer:

– Hicrette biz sizi geçtik, biz Allah Resûlüne sizden daha yakınız, dedi.

Esma, bu sözlerden dolayı alındı ve:

– Hiç de öyle değil. Vallahi siz Resûlûllah ile beraberken o, açlarınızı doyuruyor, cahil olanlarınıza nasihat ediyordu. Biz ise uzak bir memleket olan Habeşistan'da bulunuyorduk. Bütün bunlara, Allah ve Resûlünün rızası için katlanıyorduk. Allah'a yemin ederim ki söylediklerini Peygamberimize aktarıncaya ve durumu O'na soruncaya kadar ne bir lokma yiyeceğim ne de bir yudum su içeceğim, dedi.

Tam o sırada Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) geldi. Esma, O'nu görünce hemen:

– Ya Resûlûllah, az evvel Ömer şöyle şöyle dedi, diyerek Hazreti Ömer'in söylediklerini nakletti.

Allah Resûlü:

– Peki, sen ona ne cevap verdin, buyurdu.

Esma:

– Ben de şöyle şöyle söyledim, dedi.

Bunun üzerine Allah Resûlü:

– Ömer bana, sizden daha yakın değildir. Çünkü Ömer ve arkadaşları için bir hicret sevabı vardır. Hâlbuki siz ey gemiyle hicret edenler! Sizler için iki hicret sevabı vardır, buyurdu.

Bu olay duyulunca gemi ashabı gruplar hâlinde Esma binti Umeys'e gelerek olayı ona sordular. Hiçbir dünya malı onların gönüllerinde Resûlûllahın kendileri hakkında söylediği bu müjdeli beyandan daha fazla sevinç hâsıl edemezdi.

İKİ DEFA HİCRET EDENLER

Hâlid ve kardeşi Amr, Habeşistan'a giden muhacirlerdendi. Bu muhacirler, Peygamberimizin yanına döndüklerinde onları Allah Resûlü karşılamıştı. Dönüşleri, Bedir Savaşı'ndan bir sene sonra olmuştu. Habeşistan muhacirleri, diğer Müslüman kardeşleriyle birlikte Bedir Savaşı'na katılamadıkları için çok üzülmüşlerdi. Bunun üzerine Resûlü Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem):

– Neden üzülüyorsunuz ki? İnsanlar bir defa hicret etmişken siz, iki defa hicret ettiniz. Habeşistan'a göçtünüz, sonra da Habeşistan'dan yine hicret ederek yanıma geldiniz, buyurdu.

AĞLAMA KIZIM

Herhangi bir seferden dönünce Peygamber Efendimizin ilk işi, mescide girip iki rekât namaz kılmak, sonra kızı Fatıma'ya uğrayıp hâl hatır sormak, sonra da diğer hanımlarının yanına varmak olurdu. Yine bir kere seferden döndüğünde mescide girip iki rekât namaz kıldı, sonra da kızı Fatıma'nın yanına geldi. Fatıma, O'nu kapıda karşılamıştı. Fatıma, babasının yüzünü gözünü öpüp ağlamaya başlayınca Allah Resûlü kızına:

– Neden ağlıyorsun, diye sordu.

Fatıma:

– Ya Resûlûllah! Görüyorum ki rengin solmuş, elbiselerin de eskimiş, dedi.

Allah Resûlü şöyle cevap verdi:

– Kızım, ağlama! Allah, babanı öyle bir dava ile göndermiştir ki bu dava, yeryüzünde gecenin olduğu her yere, her kıtaya, her kente, her köye, her ova ve obaya ulaşacak. Onlar bu dava sebebiyle ya iman edecek aziz olacaklar ya da inkâr edip alçalacaklar.

ÖVÜLESİ BİR HAYAT

Allah Teâlâ, "Ey iman edenler! Seslerinizi Peygamberin sesinden fazla yükseltmeyin. Birbirinizle yüksek sesle konuştuğunuz gibi onunla da öylece konuşmayın. Yoksa siz farkında olmadan, bütün emekleriniz hiçe iniverir." (Hucurât sûresi, 2. âyet) mealindeki âyeti indirince sahabeden Sabit bin Kays evine kapanıp ağlamaya başladı.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), bir süre Sabit bin Kays'ı (radıyallahu anh) göremeyince:

– Sabit'e ne oldu, hiç ortalıkta görünmüyor, diye sordu.

Birisi:

– Ey Allah'ın Resûlü! Ben Sabit'in durumunu, gidip sizin için öğreneyim, dedi ve Sabit'in yanına gitti.

Onu, evinde başını eğmiş ve oturur bir vaziyette bulunca:

– Nedir bu hâlin, diye sordu.

O da:

– Durum çok fena! Çünkü Sabit, sesini Resûlûllahın sesinden daha fazla yükseltiyor, onun şimdiye kadar yaptığı ameller hiç hükmündedir. Artık Sabit cehennemliktir, diye cevap verdi.

Sabit ile görüşen sahabi, Peygamberimize gelerek onun söylediklerini aktardı. Durum, Resûlûllaha haber verilince Efendimiz onu huzuruna çağırdı.

Sabit:

– Ey Allah'ın Resûlü! Allah, kendini beğenip övünen kimseleri sevmediğini buyuruyor. Hâlbuki ben, güzelliği ve kavmime efendilik yapmayı seven biriyim, dedi.

Resûlûllah:

– Sen, o kimselerden değilsin. Sen övülesi bir hayat yaşıyorsun, hayırlı bir şekilde öleceksin ve Allah seni cennetine koyacak, buyurdu.

RESÛLÛLLAHIN ISRARI

Mikdad bin Amr şöyle anlatmıştı:

"Hakem bin Keysan'ı esir almıştım. Kumandanımız onu öldürmek istedi. Ben de:

– Bırak onu Resûlûllaha götürelim, dedim ve götürdük.

Resûlûllah, onu İslâm'a davet etmeye başladı. İman etsin diye sürekli ısrar ediyordu. Ben:

– Ya Resûlûllah, ne diye bu kadar uzun anlatıyorsunuz? Bu adam asla İslâm'a girmez. Bırak onu bana, boynunu uçurayım da cehennemin dibini boylasın, dedim.

Kâinatın Efendisi, benim bu teklifime fazla ehemmiyet vermedi. Nihayet Hakem bin Keysan Müslüman oldu. Ben Hakem'in Müslüman olduğunu görünce davranışlarımdan utanıp kendi kendime, 'Meseleleri benden daha iyi bilen Resûlûllaha nasıl da karşı çıkmışım!' dedim. Daha sonra dinî hassasiyetimden dolayı, Resûlûllaha karşı böyle çıkıştığımı düşünerek teselli olmaya çalıştım. İman

ettikten sonra Hakem, çok güzel bir Müslüman oldu. Bi'r-i Mauna'da şehit düşünceye kadar Allah yolunda cihat etti. Resûlûllah Aleyhisselâm ondan çok memnundu ve Hakem cennete dâhil oldu.

BEN MUS'AB DEĞİLİM

Uhud Savaşı'nda Resûlü Ekrem, sancağı Mus'ab bin Umeyr'e vermişti. Mus'ab şehit edilince, sancağı ona çok benzeyen bir melek almıştı. Akşama doğru Allah Resûlü:

– Mus'ab, gel artık, diye seslenince o:

– Ben, Mus'ab değilim ya Resûlûllah, dedi.

Bunun üzerine Resûlü Ekrem, onun Allah tarafından yardım için gönderilmiş bir melek olduğunu anladı.

YERİN DİBİNE GİRDİ

Uhud Savaşı sırasında biri:

– Allah'ım, eğer Muhammed hak bir peygamber ise beni yerin dibine batır, dedi.

Allah da onu hemen yerin dibine geçirdi ve helâk etti.

ŞEREFİM İÇİN SAVAŞTIM

Asım bin Ömer bin Katâde (radıyallahu anh) şöyle anlatmıştı:

"İçimizde Kuzman adında tanımadığımız bir adam vardı, kim olduğu tam bilinmiyordu. Bu kişinin adı anıldığında Peygamber Efendimiz:

– Şüphesiz o, cehennemliklerdendir, buyururdu.

Uhud Savaşı vuku bulunca bu zat kıyasıya savaştı, tek başına müşriklerden yedi sekiz kişiyi kırdı geçti. Bedenen güçlü biri idi. Nihayet savaşırken aldığı yaralardan hareket edemez hâle geldi. Zafer oğullarının mahallesine götürüldü. Müslümanlar:

– Vallahi ey Kuzman, bugün büyük bir imtihan verdin, sana müjde, dediler.

Kuzman:

– Neden müjdeleniyorum? Ben sadece kavmimin şan ve şerefi için savaştım, yoksa asla savaşmazdım, dedi.

Yarası ağırlaşınca Kuzman, sadağından çektiği bir okla kendisini öldürdü."

DUASI KABUL OLAN

Abdullah bin Cahş, Uhud Savaşı'nda Sa'd bin Ebu Vakkas'ın yanına gelerek kendisine:

– Benimle birlikte Allah'a dua etmek istemez misin, dedi.

İkisi birlikte bir kenara çekildiler. Önce Sa'd bin Ebu Vakkas duaya başladı:

– Allah'ım! Düşmanla karşılaştığımda bana çok güçlü ve yaman savaşçı olan bir adam gönder ki onunla karşılıklı bir güzel vuruşayım. Sonra beni ona karşı muzaffer eyle ve onu öldürüp onun ganimetlerini alayım.

Abdullah bin Cahş, bu duaya "Âmin" dedi. Arkasından Abdullah bin Cahş duaya başladı:

– Allah'ım! Karşıma öyle bir adam çıkar ki gücü yerinde yaman bir savaşçı olsun, Senin uğrunda onunla vuruşayım. Sonra o, tutup benim burnumu ve kulağımı kessin. Yarın huzuruna geldiğimde sen "Burnunu ve kulağını kim kesti?" diye sorasın. Ben

de "Allah'ım! Onlar, Senin ve Resûlünün yolunda kesildi." diyeyim. Sen de, "Doğru söyledin, diyesin!" diyerek duasını tamamladı.

O gün Uhud'da şehit olan yetmiş kişinin içinde duası kabul olan Abdullah bin Cahş da vardı.

BİR MÜJDE

Allah Resûlü, Uhud Savaşı sonrası babası şehit olan Hazreti Câbir'e baktı ve:

– Onun için ister ağla ister ağlama, siz onu mezarına koyacağınız ana kadar melekler kanatlarını açmış ona gölgelik yapıyorlar, buyurdu.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra da ona:

– Neden seni bu kadar hüzünlü görüyorum, diye sordu.

Hazreti Câbir:

– Ya Resûlûllah! Babam öldü ve arkada çoluk çocukla birlikte yüklü borç bıraktı, dedi.

Abdullah ibni Amr, Uhud'a çıkmadan önceki gece oğlu Câbir'i yanına çağırmış ve ona, "Resûlûllahın ashabı içinde ilk şehit olacak olan ben olurum diye ümit ediyorum. Giderken arkamda Resûlûllahtan sonra senden başka hayırlı bir şey bırakmıyorum. Kız kardeşlerin hakkında hayırla muamelede bulun ve üzerimde olan borçlarımı da ödemeye çalış." demişti.

Hazreti Câbir'e dönen Allah Resûlü:

– Ey Câbir, sana bir müjde vereyim mi, dedi.

Hazreti Cabir:

– Allah sana hayır müjdeler versin, evet ya Resûlûllah, deyince Allah Resûlü:

– Şu anda ben, Allah'ın babanı ihya ettiğini görüyorum. Herkesle perde arkasından konuşurken babanı açıktan muhatap almış ona diyor ki: "Ey kulum! Senin için ne yapmamı diliyorsun? Benden bir şeyler iste ki onu Ben sana vereyim!" Buna mukabil baban diyor ki: "Ey Rabbim! Ben, kullukta bulunmanın hakkını vererek Sana ibadet ettim. Şimdi Senden beni yeniden dünyaya döndürmeni ve Nebi'nle birlikte yeniden bu yolda ve Senin için ikinci kez öldürülmeyi istiyorum." Babanın bu isteğine karşılık Allah, "Bu işin hükmü, 'Onlar bir daha oraya asla döndürülmeyecekler.' hükmüyle bağlanmıştır." diyor. Baban ise "Peki bunu arkada bıraktığım insanlara haber vereyim." diye talepte bulunuyor. Cenâb-ı Hak ise "Bunu onlara Ben haber veririm." buyuruyor.

Bu hadisenin üzerine Cibril-i Emin gelerek: "Allah yolunda öldürülenlere 'ölü' demeyin, bilakis onlar diridirler ve Rableri katında her çeşidinden rızka mazhar oluyorlardır." (Bakara sûresi, 154. âyet) mealindeki âyeti getirdi.

MEKKE'NİN EN YAKIŞIKLISI

Mus'ab bin Umeyr, dünya nimetleri içinde yüzerken inancı uğruna her şeyini terk etmiş bir sahabi idi. Oysaki Uhud sonrası defni sırasında onu kefenleyecek bir örtü dahi bulunamamıştı. Bir zamanlar, zenginlik ve debdebe içinde yaşayan bu değerli insan, şimdi eski bir hırkanın içinde yatıyordu! Saçları dağılmış, kılıç ve mızrak darbeleriyle vücudu parça parçaydı. Üzerindeki hırkayla başı örtüldüğünde ayakları, ayakları kapatıldığında ise başı açıkta kalıyordu.

Durumdan Resûlûllah Efendimiz haberdar edilince, hırkayla başının örtülmesini ve ayaklarının da izhir otuyla kapatılıp mezarına öyle konulmasını emretti. Sonra şefkat ve merhametle uzun uzun süzdü onu. Ardından: "Müminlerden öyle yiğitler vardır ki Allah'a verdikleri sözü yerine getirip sadakatlerini ispat ettiler. Onlardan kimi, üzerine düşeni eda edip yiğitçe gitti, kimi de o anı intizar etmekte. Onlar, verdikleri sözde zerre miktar inhiraf

yaşamadılar." (Ahzâb sûresi, 23. âyet) mealindeki âyeti okudu.

Mus'ab için dedikleri yerine getirilince onun başucunda durdu ve Hazreti Mus'ab'ın yarı ot yarı hırka kefenine uzun uzadıya baktıktan sonra dudaklarından şu cümleler döküldü:

– Seni Mekke'de ilk gördüğümde, üzerinde paha biçilemez ne kıymetli elbiseler vardı. Senden daha güzel giyinen yoktu Mekke'de! Şimdi ise sen, saçların dağılmış ve sadece eski bir hırkanın içinde, başın bile dışarıda, açıkta yatıyorsun!

Sonra da Uhud meydanına döndü ve şöyle buyurdu:

– Allah'ın Resûlü şehadet ediyor ki kıyamet gününde sizler, Allah katında da şehitlersiniz.

Sonra insanlara döndü ve herkesin kulağına küpe olacak şu cümleleri sıraladı:

– Ey insanlar! Onları ziyaret edin ve gelin buralara! Onlara selâm verin. Nefsim yed-i kudretinde olan Allah'a yemin olsun ki bunlar, kıyamet gününe kadar kendilerine selâm veren her bir Müslüman'ın selâmını alır ve onlara bu selâmı iade ederler.

HİÇ NAMAZ KILMADAN

Usayrım olarak bilinen Amr ibni Sabit, cahiliye döneminde kavmi arasında otoritesi kabullenilmiş bir kişi idi. Kavmi arasındaki bu konumu itibariyle bir türlü İslâm'ı kabullenip Peygamber Efendimizin huzuruna gelememişti. Uhud günü gelip de insanlar Efendimizle birlikte savaşa çıkınca onu da bir telâş almış ve etrafındakilere sormaya başlamıştı:

– Sa'd ibni Muâz nerede?

– Uhud'a çıktı, dediler.

– Peki, onun kardeşinin oğlu?

– O da Uhud'a gitti.

– Falan?

– Uhud'da.

– Filan?

– O da Uhud'da.

Sorduğu herkesin Uhud'a gittiği cevabını alan Usayrım, çoktan kendini sorgulamaya başlamıştı.

Çok geçmeden hemen oracıkta Müslüman oldu. İman etmede gecikmiş olmanın mahcubiyetiyle hemen savaş meydanına koştu. Kılıcını kuşanıp mızrağını aldı ve zırhını da giyerek atına atladığı gibi hemen Uhud'un yolunu tuttu. Onun Uhud'a doğru hızla gelişini görüp de:

– Bizden uzak dur ey Amr, diyenlere karşı:

– Şüphesiz ki ben iman ettim, diye mukabelede bulunuyordu.

İşte, Uhud'un can yakan zemininde Usayrım da yaralanmıştı. Akşam olup da Abdieşhel oğulları Uhud meydanında kalan yaralı ve ölülerini aramaya başlayınca Usayrım'la karşılaştılar. Hayretle:

– Aaa! Vallahi de bu Usayrım! Acaba buraya niye gelmiş ki? Hâlbuki biz buraya geldiğimizde o, İslâm'a kapalı duruyordu, dediler.

Yaralar içinde kıvranan Usayrım'ın yanına yaklaştılar ve:

– Buraya niye geldin, senin burada ne işin var? Kavmine olan merhametinden dolayı mı yoksa İslâm'ı tercih ettiğinden dolayı mı geldin, diye sordular.

Usayrım:

– Bilakis, İslâm'ı tercih ettiğim için geldim, dedi ve ilave etti:

Ben, Allah ve Resûlüne iman ettim, sonra da zırhımı giydim ve kılıcımla mızrağımı kaptığım gibi atıma atlayıp buraya geldim. Resûlûllahın cephesinde savaşırken de işte gördüğünüz şey başıma geldi. Şayet bugün burada ölürsem, bilin ki bütün mal varlığım Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) olsun. Onları alsın ve dilediği gibi tasarruf etsin!

Bunları söylemesinin üzerinden çok zaman geçmemişti ki akrabalarının dizine başını koymuş olarak vefat etti. Gelip durumu Allah Resûlüne bildirdiler. Efendimiz:

– O cennet ehlindendir, buyurdu.

Yıllar sonra Ebu Hureyre Hazretleri, "Size hiç namaz kılmadan cennete giden kişiyi haber vereyim mi?" diye sorarak etrafındakilere bu sahabinin hatırasını anlattı.

CENNETE YÜRÜRKEN

Amr ibni Cemûh, ayağı sakat bir sahabi idi. Her savaşta olduğu gibi Uhud'a giderken de Resûlûllahla beraber aslan gibi dört oğlunu göndermişti. Kendisi de savaşa katılmak isteyince oğulları karşı çıktılar ve:

– Şüphe yok ki senin özrün var ve Allah da seni mazur görüyor, diyerek savaşa çıkmasına engel olmak istediler.

Ancak o, bu konuda oğullarını dinlemek istemiyordu. Onlara:

– Size ne oluyor ki benim şehit olmama engel olmak istiyorsunuz, dedi ve doğruca Allah Resûlünün yanına geldi:

– Ya Resûlûllah! Oğullarım, ayağımın şu hâlinden dolayı benim seninle birlikte Uhud'a çıkmama müsaade etmiyorlar! Hâlbuki ben, şu topal ayağımla cennete yürümek istiyorum, dedi.

Allah Resûlü önce:

– Sana cihat etmek farz değil, Allah seni bu hâlinden dolayı mazur görüyor, buyurdular.

Fakat Amr'ın ufkunu şehadet doldurmuştu. Ona göre Allah'ın mazur görmesi, savaşa çıkamayacağı anlamına gelmiyordu ve ayağına kadar gelen bu fırsatı kaçırmak istemiyordu. Nihayet ısrarı netice verdi ve Amr, Uhud için izin aldı. Bu sefer Efendimize dönüp şunu sordu:

– Ya Resûlûllah! Şayet bugün ben savaşırken Allah yolunda öldürülürsem, şu ayağım sağlam bir şekilde cennette yürüyebilir miyim?

– Evet, buyurdu Allah Resûlü. Ardından da şu müjdeyi verdi:

– Şu anda ben, seni ayağın sağlam bir şekilde cennette yürürken görüyorum!

Müjdesini de almıştı ya kıbleye dönmüş şöyle dua ediyordu:

– Ne olur Allah'ım! Şehadet nasip etmeden beni, bir daha aileme kavuşturma!

İşte Amr ibni Cemûh, bu hislerle Uhud meydanına geldi ve şehadet şerbetini içti. Yürekten istemişti ve istediğini de Allah vermişti.

PEKİ SENİ KİM KURTARACAK

Allah Resûlü, Necid Gazvesi'nden dönerken, dikenli ağaçların bulunduğu bir vadide kaylule yapmak istedi. Herkes dağılmış, bulduğu bir ağacın altında dinleniyordu. Allah Resûlü de bir ağacın altına çekilmiş, kılıcını da ağaca asmış ve uyumuştu.

Sahabe de henüz uykuya dalmıştı ki Allah Resûlü onlara seslendi. Hemen O'nun yanına koştular. Yanında bir bedevî oturuyordu. Resûlûllah şöyle dedi:

– Bu adam, ben uyurken kılıcımı almış. Uyandığımda da kılıcımı çekmiş, başımda duruyordu. Bana "Seni benim elimden şimdi kim kurtarabilir?" dedi. Ben de, "Allah!" diye karşılık verdim. Tekrar aynı soruyu sordu ben yine "Allah!" dedim. Bunun üzerine, kılıç adamın elinden düştü ve adam oturdu.

Daha sonra kılıcı eline alan Allah Resûlü aynı soruyu adama sordu. Adam Peygamberimizden af dileyince Efendimiz onu affetti. Bedevi, Allah Resûlünü öldürmeye kalkışmış olmasına rağmen

Resûlûllah adamı cezalandırmadı, iman etmeye çağırdı.

Adı Gavres bin Hâris olan bu bedevi, Allah Resûlüne "Müslüman olmuyorum, ancak seninle savaşmayacağıma ve seninle savaşanlara da yardım etmeyeceğime dair sana söz veriyorum." diye cevap verdi. Arkadaşlarının yanına vardığında da onlara "İnsanların en hayırlısının yanından geliyorum." dedi.

SABAHKİ YÜRÜYÜŞ

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Abdullah bin Revâha'yı bir müfrezenin başında cihada göndermişti. Hareket saati cuma namazına rastladı. Abdullah, arkadaşlarını önceden göndererek kendi kendine; "Ben kalayım, Peygamberimizle cuma namazını kılayım, sonra onlara yetişirim." dedi.

Allah Resûlü, namazı kıldırdıktan sonra Abdullah'ı görünce ona:

– Sabahleyin arkadaşlarınla birlikte neden gitmedin, diye sordu.

Abdullah:

– Cuma namazını senin arkanda kılmak istedim ve daha sonra kendilerine yetişirim, diye düşündüm, dedi.

Resûlü Ekrem:

– Yeryüzünde bulunan varlıkların hepsini Allah yolunda harcasan, yine de onların sabahki yürüyüşlerinin sevabına ve mertebesine erişemezsin, buyurdu.

BEN DE BUNA ŞAHİDİM

Bir bedevî, Nebiler Nebisi'ne gelerek iman ve intisap etti ve sonra:

– Senin yanına hicret etmek istiyorum, dedi.

Efendimiz de sahabilerinden birine onunla ilgilenmesini tavsiye etti. Hayber Savaşı olup Resûlûllah ganimetleri taksim edince, onun payını ayırdı ve payı, develerini otlatan bu zata verilmek üzere ashabına teslim etti. Gelince, ganimetten ona düşen payı verdiler. Bedevi:

– Nedir bu, diye sordu.

– Bu, Allah Resûlünün senin için takdir ettiği payındır, dediler.

Bunun üzerine bedevî, Allah Resûlünün yanına vararak:

– Ganimet için sana intisap etmedim ben, dedi ve eliyle boğazını göstererek:

– Atılan bir ok ile işte buramdan vurulup ölerek cennete girmek için sana tâbi oldum, dedi.

Nebiler Serveri (sallallahu aleyhi ve sellem):

– Eğer, Allah'a karşı samimi isen, şüphesiz Allah seni bu isteğinde yalancı çıkarmaz, seni istediğine muhakkak kavuşturur, buyurdu.

Daha sonraki günlerden birinde düşmanla savaşmaya gidildi. Bir süre sonra adamın cesedini getirdiler. Tam gösterdiği yere, bir ok saplanmıştı. Allah Resûlü:

– O, o! Bu o adam, dedi.

Ashab da:

– Evet, o, dedi.

Resûlûllah:

– O, Allah'a doğru söyledi. Allah da onu, istediğine kavuşturmak suretiyle doğruladı, buyurdu.

Resûlü Ekrem, onu, kendi cübbesiyle kefenledi ve geçip cenaze namazını kıldırdı. Namazda iken Resûlûllahın, "Allah'ım! Bu, senin kulundur. Senin yolunda cihat etmek üzere çıkmıştı. Şehit oldu. Ben de buna şahidim!" dediği duyuldu.

BEN ÇİRKİN BİR ADAMIM

Bir zat, Resûlü Ekrem'e gelerek:

– Ya Resûlûllah! Ben, siyah tenli, çirkin yüzlü, malı olmayan bir adamım. Allah için şu müşriklerle savaşıp öldürülürsem cennete girer miyim, diye sordu.

Efendimiz:

– Elbette, buyurdular.

Adam ileriye atıldı, savaşa başladı ve öldürülünceye kadar kılıç salladı. Cesedini Resûlûllaha getirdiklerinde Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem):

– Vallahi Allah, senin yüzünü güzelleştirdi, kokunu güzelleştirdi ve malını da çoğalttı, buyurdu.

KULUM BENİM İÇİN YOLA ÇIKARSA

Allah Resûlü şöyle buyurdu:

– Allah Teâlâ, kendi rızası için evinden çıkan bir kimse hakkında şöyle buyurmuştur: "Kulum başka bir sebeple değil, sırf Benim yolumda cihat etmek, Bana inanmak, peygamberlerimi tasdik etmek amacıyla evinden çıkarsa kendisini cennete koyacağıma veya ganimet elde ederek, ayrıldığı evine geri döndüreceğime söz veriyorum."

ALLAH KORKUSU

Ensardan bir gencin gönlünü Allah haşyeti ve saygısı sarmıştı. O şahıs, ne zaman cehennemi hatırlasa ağlardı. Bu korku ve haşyet, o genci evine hapsetti. Bu durum, Allah Resûlüne anlatıldı. Resûlûllah da hemen kalktı ve gencin evine onu ziyarete gitti. Genci gördüğünde bağrına bastı, ancak genç o anda cansız vaziyette yere yığılıverdi.

Allah Resûlü:

– Arkadaşınızı teçhiz edin ve defin işlerini yerine getirin, zira korku, onun ciğerini paramparça etmiş, buyurdu.

BANA KUR'ÂN OKU

Abdullah ibni Mesud şöyle anlatmıştı:

"Bir gün Allah Resûlü, bana dönerek:

– Bana Kur'ân oku, dedi.

Ben:

– Ey Allah'ın Resûlü! Kur'ân sana indirilmiş olduğu hâlde, ben mi sana Kur'ân okuyayım, deyince Allah Resûlü:

– Onu başkalarından dinlemek hoşuma gider, buyurdu.

Kendilerine Nisâ sûresini okudum. "Ey Resûlüm! Her ümmetten, haklarında tanıklık edecek bir şahit (peygamber) celbettiğimizde ve seni de onlara (ümmetine) şahit olarak getirdiğimizde, bakalım onların hâli nice olacak?" (Nisâ sûresi, 41. âyet) âyetine geldiğimde, Resûlûllah "Yeter." dedi ve yüzünü diğer tarafa çevirdi. Baktım ki gözlerinden inci gibi yaşlar dökülüyordu.

ATEŞE GİRMEYECEK OLANLAR

“İşte bu Peygamber de önceki rehberlerden ve uyaranlardan biridir. O yaklaşan (kıyamet) yaklaştı. O gelmeden ne zaman olacağını bildirecek, geldiğinde de onu giderecek Allah'tan başka kimse yoktur. Şimdi siz bu söze mi şaşırıyorsunuz? Hep gülüyorsunuz, ama ağlamıyorsunuz.” (Necm sûresi, 56-60. âyetler) mealindeki âyetler inince Suffe ashabı ağlamaya başladı. Allah Resûlü onların gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü görünce kendisi de ağladı.

Resûlü Ekrem ağlayınca, ashab da ağladı. Bunun üzerine Peygamberimiz:

– Allah korkusundan ağlayan bir kimse ateşe girmez. Günahta ısrar eden de cennete giremez. Ne var ki eğer sizler hiç günah işlemeseydiniz, Allah başka bir topluluk yaratırdı ve onlar günah işlerlerdi, O da onları bağışlardı, buyurdu.

SENİN ŞEYTANIN GELMİŞ

Hazreti Aişe şöyle anlatmıştı:

"Allah Resûlü, bir gece yanımdan ayrıldı ve o anda ben onu kıskandım. Yanıma geldiğinde benim durumumu anladı ve:

– Ne oldu sana ya Aişe, kıskandın mı, diye sordu.

Ben de:

– Tabii ki ey Allah'ın Resûlü! Benim gibi biri, senin gibisini elbette kıskanır, dedim.

Allah Resûlü:

– Senin şeytanın yine gelmiş, dedi.

– Benim şeytanım mı var ey Allah'ın Resûlü, diye sordum.

– Evet, dedi.

– Senin de şeytanın var mı, dedim.

Allah Resûlü:

– Evet, vardı, fakat Allah bana yardım etti de sonunda bana teslim oldu, buyurdu."

MÜSLÜMAN OLMAYI ARZU EDECEKLER

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

"Cehennemin kalıcı sakinleri ile Müslümanlardan bazıları orada bir araya geldiklerinde inkârcılar Müslümanlara şöyle sorarlar:

– Sizler Müslüman değil miydiniz?

Müslümanlar:

– Evet, derler.

İnkârcılar:

– Peki, Müslüman olmanız, sizi ateşten kurtarmaya yetmedi mi ki bizimle birlikte cehenneme geldiniz, diye sorarlar.

Müslümanlar:

– Bizim bazı günahlarımız var, o günahlarımızın cezasını çekmek için buradayız, derler.

Allah, onların bu karşılıklı konuşmalarını işitir ve cehennemdeki Müslümanların çıkarılmasını emreder. Orada kalan inkârcılar bunu gördükleri zaman, 'Keşke biz de Müslüman olsaydık da onların cehennemden çıktığı gibi çıksaydık!' derler."

Allah Resûlü bunları anlattıktan sonra da şu mealdeki âyeti okudu: "Elif lam ra. Bunlar, kitabın ve apaçık olan Kur'ân'ın âyetleridir. Bir zaman olur kâfirler, 'Keşke vaktiyle Müslüman olmuş olsaydık!' diye çok hasret çekerler." (Hicr sûresi, 1. ve 2. âyetler)

MELEKLERİN İMRENDİĞİ MECLİSLER

Abdullah bin Revâha, Allah Resûlünün ashabından biriyle karşılaştığı zaman şöyle derdi:

– Hele gel otur şuraya. Rabbimize bir saat iman edelim!

Bir gün adamın biri, İbni Revâha'ya kızdı ve doğruca soluğu Allah Resûlünün yanında aldı:

– Ey Allah'ın Resûlü! Şu İbni Revâha'ya bakar mısın, senin imanından yüz çeviriyor bir saat iman etmeye kalkışıyor, diye İbni Revâha'yı şikâyet etti.

Allah Resûlü:

– Allah, İbni Revâha'ya merhamet etsin. O, meleklerin imrendiği ve gıpta ettiği meclisleri sever, buyurdu.

İMANI YENİLEMEK

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

– İmanınızı yenileyiniz.

Denildi ki:

– İmanımızı nasıl yenileyelim ey Allah'ın Resûlü:

– "Lâ ilâhe illallah" sözünü çokça söyleyerek, buyurdu.

ALLAH'IN SEVDİĞİ İNSANLAR

Allah Resûlü bir gün şöyle buyurdu:

– Kıyamet günü, peygamber ve şehit olmadıkları hâlde nurdan minberler üzerinde oturan ve Allah katındaki mertebelerinden dolayı nebi ve şehitlerin gıpta ettiği kimseleri size haber vereyim mi?

Ashab:

– Onlar kimdir ey Allah'ın Resûlü, dediler.

Allah Resûlü buyurdu:

– Onlar, Allah'ın kullarını Allah'a sevdirirler. Allah'ı da kullarına sevdirirler. İnsanlara nasihat ve iyilikte bulunmak amacıyla yeryüzünde seyahat ederler.

– Ey Allah'ın Resûlü! Allah'ı kullarına sevdirmeyi anladık, ama Allah'ın kullarını, Allah'a sevdirmek nasıl olur, bunu izah eder misiniz?

Allah Resûlü buyurdu:

– İnsanlara Allah'ın sevdiği şeyleri emrederler, Allah'ın sevmediği şeylerden de onları sakındırırlar. Halk, onların tebliğ ve temsil ettiği hakikatlere itaat ettiği zaman Allah da onları sever.

KALBİNİ ALLAH'IN NURLANDIRDIĞI İNSAN

Allah Resûlü, mescide girdiğinde Hâris ibni Malik yerde uzanıyordu. Resûlü Ekrem, onu ayağıyla dürttü ve ona:

– Başını kaldır, dedi.

Hâris başını kaldırdı ve:

– Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Resûlü, dedi.

Allah Resûlü:

– Geceyi nasıl geçirdin ey Hâris, diye sordu.

Hâris:

– Gerçek bir mümin olarak sabahladım ya Resûlûllah, dedi.

Hazreti Resûlûllah:

– Her sözün bir hakikati vardır, senin söylediğin sözün hakikati nedir, buyurunca Hâris:

– Artık, dünya gözümde yok. Öyle ki gündüzlerim susuz, gecelerim de uykusuz geçiyor. Sanki

Rabbimin arşını görür gibi oluyorum. Sanki bir tarafta birbirini ziyarete giden cennet yâranını ve diğer yanda da feryat eden cehennemlikleri seyreder gibiyim, dedi.

Bunun üzerine Allah Resûlü:

– Sen, Allah'ın kalbini gerçekten nurlandırdığı bir insansın. Sen, Allah marifetine ermişsin. Bu şekilde devam et, buyurdu.

KERAMET

Allah Resûlü, Alâ bin Hadramî'yi Bahreyn'e gönderdiği zaman Ebu Hureyre de onunla birlikteydi. O vakit, Hadramî'nin birbirinden ilginç üç kerametine şahit olmuştu:

Denizin kıyısına ulaştıklarında Hadramî "Ya Aliy, Ya Azim, Ya Halim, Ya Kerim" diyerek dua etti ve:

– Bismillah deyin ve yürüyün, dedi.

Bismillah dediler ve yürüdüler. Karşı kıyıya geçinceye kadar, develerinin topukları bile ıslanmamıştı. Dönüş yolunda ise çölün içinden geçiyorlardı. Suları iyice tükenmişti. Yanındakiler durumu kendisine arz ettiler. Kalkıp hemen iki rekât namaz kıldı ve sonra da dua etti. Birden gökyüzünde kalkan suretinde bir bulut göründü ve bardaktan boşanır gibi yağmur yağdı. Susuzluklarını giderdikleri gibi, yanlarına kâfi miktarda su da aldılar.

NASIL SABAHLADIN

Muâz bin Cebel, Allah Resûlünün huzuruna girince Resûlûllah:

– Nasıl sabahladın ya Muâz, dedi.

Muâz:

– Allah'a tam inanmış biri olarak sabahladım, diye cevapladı.

Allah Resûlü:

– Her sözün bir gerçekliği vardır. Senin sözünün gerçekliği nedir deyince Muâz:

– Ya Resûlûllah, sabaha çıktığımda akşama kadar yaşamayacakmışım şeklinde bir hisse kapılıyorum. Akşam olduğunda da sabaha çıkmayacakmışım gibi geliyor bana. Bir adım attığım zaman, ikinci adımı atamayacakmış gibi oluyorum. Sanki bütün ümmetler başlarında peygamberleri olduğu hâlde, diz çökmüş vaziyette gözümün önüne geliyor. Kitaplarını almak üzere çağırılıyorlar. Bir tarafta,

Allah'ı bırakıp da taptıkları putlar var. Cehennemliklerin cezalarını çektiklerini ve cennetliklerin de sevaba nail olduklarını seyrediyor gibi oluyorum, dedi.

Bunun üzerine Allah Resûlü şöyle buyurdu:

– Sen gerçek marifete ermişsin, bu şekilde devam et.

BİR KİŞİNİN İMAN ETMESİ

Hayber Kalesi'nin kuşatılmasında, kalenin fethi uzayınca Kâinatın Efendisi şöyle buyurdu:

– Yarın sancağı öyle bir kimseye vereceğim ki Allah, fethi onun elleriyle müyesser kılacaktır. O, Allah'ı ve Resûlünü sever, Allah ve Resûlü de onu sever.

Bunun üzerine insanlar, o gecelerini sancağın onlardan hangisine verileceği hususunu konuşarak geçirdiler. Onların hepsi, sancağın kendisine verilmesini umarak sabaha erişip Kâinatın Efendisinin huzuruna vardıklarında Resûlûllah onlara:

– Ali nerededir, diye sordu.

Sahabe:

– Ya Resûlûllah! O gözlerinden rahatsızdır, dedi.

– Ona haberci gönderin, buyurdular.

Akabinde Ali getirildi. Allah Resûlü, Ali'nin gözlerine ağzının mübarek suyundan sürdü ve ona dua etti. Hazreti Ali'nin göz rahatsızlığı, sanki kendisinde

hiçbir ağrı yokmuşçasına iyi oldu. Sonra Efendimiz, bayrağı ona teslim etti. Bunun üzerine Hazreti Ali:

– Ya Resûlûllah! Hayber Yahudileri ile onlar da bizim gibi Müslüman oluncaya kadar dövüşürüm, deyince Allah Resûlü:

– Ya Ali! Hayberliler'in sahasına inip karargâhını kuruncaya kadar ağır ol ve sakin davran. Sonra da onları İslâm'a davet et ve İslâm hususunda üzerlerine vacip olan Allah hakkını onlara haber ver. Allah'a yemin ederim ki Allah'ın senin sayende bir tek kişiye hidayet vermesi sana, birçok kırmızı develerinin olmasından daha hayırlıdır, buyurdu.

HER HÂLİMİZDE RABBİMİZ

Sahabileri bir gün Allah Resûlüne dediler ki:

– Ey Allah'ın Resûlü! Senin huzurunda bizler, tarif edilemez bir hâl üzere oluyoruz. Fakat senin yanından ayrıldığımız zaman, aynı hâli devam ettiremiyor ve değişiyoruz.

Allah Resûlü onlara şöyle buyurdu:

– Rabbinizle olan münasebetiniz nasıldır, neler duyuyorsunuz?

Sahabiler:

– Allah, gizli ve açık her hâlimizde Rabbimizdir, dediler.

O zaman Allah Resûlü:

– Bu durum münafıklık sayılmaz, buyurdu.

SÛRA ÜFLENDİĞİ GÜN

"Sûra üflendiği gün, doğrusu o çok çetin bir gün! Kâfirlere hiç kolay olamayan bir gün." (Müddessir sûresi, 8. ve 9. âyetler) mealindeki âyetler nazil olduğunda Allah Resûlü şöyle buyurdu:

– İsrafil, sûru ağzına almış, başını eğerek üfleme emrini beklerken, ben nasıl hayattan kâm alayım?

Bunun üzerine sahabe Resûlûllaha:

– Bize ne söylememizi tavsiye edersiniz, diye sordular.

Resûlü Ekrem şöyle buyurdu:

– Allah bize yeter, O ne güzel vekildir. Biz, Allah'a güvendik ve dayandık, deyiniz.

CENNET KÖŞKLERİ

Ebu Hureyre'nin de içinde olduğu bir grup Allah Resûlüne dedi ki:

– Ya Resûlûllah! Seni görüp dinlediğimizde kalplerimiz yumuşuyor, inceliyor. Ancak senin yanından ayrıldığımızda dünya bize daha cazip geliyor, daha çok hanım ve çocuklarımıza meylediyoruz.

Bunun üzerine Resûlü Ekrem:

– Şayet sizler benim yanımdan ayrılıp gittiğinizde de benim yanımda bulunduğunuz hâli devam ettirebilseydiniz, melekler sizinle musafaha ederler ve sizi, evinizde ziyaret ederlerdi. Siz günah işlemeseydiniz, Allah mağfiret etmek için günah işleyen bir topluluk yaratırdı, buyurdu.

– Ey Allah'ın Resûlü! Bize cenneti ve içindeki köşkleri anlatır mısın, dediler.

Peygamber Efendimiz:

– Cennetteki evler altın ve gümüş kerpiçten yapılmıştır, harcı güzel kokulu misktir. Kumu ve

çakılı inci ve yakuttur. Toprağı zaferandır. Oraya girenler, nimetlere gark olurlar ve hiç üzülmezler. Ebedî ve sermedî hayata erer ve bir daha asla ölmezler. Elbiseleri bile eskimez. Gençlikleri de zail olmaz.

BEN DE GÖRECEK MİYİM

Allah Resûlünün yanına, Habeşistan'dan bir adam gelmişti. Allah Resûlü, ona bilmediği şeyleri sorup öğrenebileceğini söyleyince Habeşli adam şu soruyu sordu:

– Ey Allah'ın Peygamberi! Renginiz, şekliniz ve peygamberlik nimetleri itibariyle bizden üstün kılındınız. Şayet ben, sizin inandıklarınıza inansam ve sizin yaptıklarınızı yapsam sizinle birlikte cennete girer miyim?

Allah Resûlü şöyle buyurdu:

– Evet, Allah'a yemin ederim ki dünyada siyah olanların beyazlığı, cennette bin yıllık mesafeden görülecektir. Kim "Lâ ilâhe illâllah." derse, onun için Allah tarafından verilmiş bir ahd (söz) vardır. Kim de "Allah'ım, seni her türlü noksanlıklardan tenzih ederim, sana hamd ederim." derse onun için yüz yirmi dört bin sevap yazılır.

Bunun üzerine adam tekrar sordu:

– Bundan böyle bizim için bir tehlike var mı ey Allah'ın Resûlü?

Peygamber Efendimiz:

– İnsanlar, kıyamet günü amelleriyle birlikte gelirler. Eğer o amellerini bir dağın üzerine koysalar, bu ameller dağı bile çökertir. Fakat Allah'ın rahmeti olmasa bu kadar amel, Allah'ın lütfettiği bir tek nimetin karşılığı bile olamaz, dedi.

Bunun üzerine şu mealdeki âyetler nâzil oldu:

"Dehrin akışı içinde öyle zaman geçti ki o dönemde insanın adı bile anılmazdı. Biz, insanı katışık bir meniden yarattık. Onu denemek istiyoruz, bu sebeple de kendisini, işiten ve gören bir varlık yaptık. Ona yolu da gösterdik, artık ister şükreder, ister nankör ve kâfir olur. Biz kâfirlere zincirler, kelepçeler, alevli ateşler hazırladık. İyi insanlar ise kâfur suyu ile hazırlanmış içecek kâselerini yudumlarlar. Bu, Allah'ın has kullarının içip istedikleri yere akıttıkları bir kaynaktır. Bu kullar, dünya hayatında iken sözlerinde durur, adadıkları şeyi yerine getirir ve felaketi bütün ufukları tutan kıyamet gününden endişe ederlerdi. Kendileri de ihtiyaç duydukları hâlde yiyeceklerini, sırf Allah'ın rızasına ermek için fakire, yetime ve esire ikram ederler. Ve derler ki: 'Biz, size sırf Allah rızası için ikram ediyoruz, yoksa sizden karşılık istemediğimiz gibi bir teşekkür bile beklemiyoruz. Biz, yüzleri ekşiten asık

suratlı o günde Rabbimizin gazabından korkarız.' Allah da onları o günün felaketinden korur, onların yüzlerine nur, gönüllerine sürur verir. Sabretmelerine karşılık onlara cennetler, ipekler ihsan eder. Koltuklarında diledikleri gibi dinlenir, orada ne güneş sıcağı görürler ne de dondurucu soğuklara uğrarlar. Cennet ağaçlarının gölgeleri üzerlerine sarkar, meyveleri devşirmeleri pek kolay olur. Etraflarında hizmet edenler; gümüş kaplar, billur kâseler, gümüşî parlaklıkta billur kupalarla dolaşır, onlara ikram ederler. Cennetlikler, içeceklerini kendi iştahları ölçüsünce tayin ederler. Onlara, karışımında zencefil bulunan kadehler ikram edilir. Bu içecekler, adı Selsebil olan pınardandır. Etraflarında ebedî cennet çocukları dolaşır durur ki onları gördüğünde parlaklıklarından ötürü etrafa saçılan inciler sanırsın. Hangi tarafa baksan hep nimet, servet, ihtişam, büyük bir saltanat görürsün." (İnsan sûresi, 1-20. âyetler)

Bunun akabinde Habeşli adam:

– Senin cennette gördüklerini ben de görecek miyim, diye sordu.

Allah Resûlü:

– Evet, dedi.

Bunun üzerine, adam ağlamaya başladı ve nihayet ruhunu oracıkta Allah'a teslim etti. Efendimiz, o adamı mezarına bizzat kendi elleriyle indirdi.

ÜÇ ZAMAN

Bir gün Hazreti Aişe, cehennemi hatırlayarak ağlamıştı. Allah Resûlü:

– Senin neyin var ey Aişe, dedi.

O da:

– Cehennemi hatırlayıp ağladım. Acaba kıyamet günü aileni hatırlar mısın, diye sordu.

Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:

– Üç anda kimse kimseyi hatırlayamaz: Birincisi, mizanda sevabının ağır veya hafif geldiği belli oluncaya kadarki süreç. İkincisi, "Alın amel defterlerinizi!" denilip de herkesin, amel defterinin sağından mı solundan mı, yoksa arkasından mı verileceğini öğreninceye kadar geçen zaman. Üçüncüsü ise kişinin; cehennem üzerine kurulan, her iki yanında da birçok çengelin, sert dikenin bulunduğu ve Allah'ın istediği kulunu üzerinden düşüreceği sırat köprüsünü geçerken kurtulup kurtulamayacağını öğreninceye kadar geçen süre.

EN KÜÇÜĞÜNE BİLE

Hazreti Ebubekir, Peygamber Efendimiz ile bir öğle yemeği yerken, "İşte kim zerre ağırlığınca bir hayır yaparsa onu görecek. Kim de zerre ağırlığınca şer yaparsa onu görecek." (Zilzâl sûresi, 7. ve 8. âyetler) mealindeki âyetler nâzil oldu. Ebubekir (radıyallahu anh) hemen yemekten geri çekildi ve:

– Ya Resûlûllah! Yaptığımız her kötü amelin karşılığını ahirette görecek miyiz, dedi.

Bunun üzerine Efendimiz şöyle buyurdu:

– Bu dünyada karşılaştığınız bütün üzücü hadiseler, yaptığınız kötülüklerin karşılığıdır. Hayırların karşılığı ise ahirete bırakılır.

AHİRETE BİR ŞEY KALMAYACAK

Bir gün Hazreti Ebubekir (radıyallahu anh), Allah Resûlünün yanında bulunuyordu. "Başınıza gelen her musibet, işlediğiniz günahlar sebebiyledir, hatta Allah günahlarınızın çoğunu da affeder." (Şûrâ sûresi, 30. âyet) mealindeki âyet inince, Allah Resûlü ona:

– Ebubekir, bana inen âyeti sana okuyayım mı, diye sordu.

O da:

– Oku ey Allah'ın Resûlü, dedi.

Âyeti dinledikten sonra Hazreti Ebubekir kendinden geçerek yere düştü. Allah Resûlü:

– Neyin var senin Ebubekir, dedi.

Hazreti Ebubekir:

– Ey Allah'ın Resûlü, hangimiz kötülük işlemedi ki? Yaptıklarımızın karşılığını mutlaka göreceğiz, dedi.

Allah Resûlü:

– Ey Ebubekir! Sen ve müminler, Rabbinize kavuşuncaya kadar dünyada ceza göreceksiniz. Böylece ahirete bir şey kalmayacaktır. İnkârcılara gelince, Allah, kıyamet günü onların hesabını toptan görecektir, buyurdu.

İŞİTTİK VE İTAAT ETTİK

"Göklerde ve yerde olan her şey Allah'ındır. Ey insanlar! Siz içinizdeki şeyleri açığa vursanız da gizleseniz de Allah sizi onlardan dolayı hesaba çeker. Sonra dilediğini affeder, dilediğini azaba uğratır. Doğrusu, Allah her şeye kadirdir." (Bakara sûresi, 284. âyet) mealindeki âyet nazil olduğu zaman, bu âyet Ashab-ı Kiram'a pek dokunmuştu. Hemen, Allah Resûlüne gelerek onun önünde diz çöküp şöyle dediler:

– Ey Allah'ın Resûlü! Namaz, oruç, cihat ve zekât gibi gücümüzün yeteceği amellerle mükellef kılındık. Fakat sana inen bu âyetin gereğini yerine getirmeye gücümüz yetmiyor.

Allah Resûlü:

– Siz de mi sizden önceki ehl-i kitabın dediği gibi, "İşittik ve isyan ettik." demek istiyorsunuz! Öyle demeyin de "İşittik ve itaat ettik, bizi affet ey Rabbimiz, dönüşümüz sanadır." deyiniz, buyurdu.

Müslümanlar bu âyeti tasdik edip rahatlayınca, Allah şu mealdeki âyetleri indirdi: "Peygamber, Rabbi tarafından kendisine ne indirildi ise ona iman etti, müminler de. Onlardan her biri Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve resûllerine iman etti. 'O'nun resûllerinden hiçbirini diğerinden ayırt etmeyiz.' dediler ve eklediler: 'İşittik ve itaat ettik ya Rabbena, affını dileriz, dönüşümüz Sanadır.'" (Bakara sûresi, 285. âyet)

Daha sonra da Cenâb-ı Hak, Müslümanlara ağır gelen önceki âyeti neshederek şöyle buyurdu:

"Allah, hiçbir kimseyi güç yetiremeyeceği bir şekilde yükümlü tutmaz. Herkesin kazandığı iyilik kendi lehine, işlediği fenalık da kendi aleyhinedir. Ya Rabbena! Eğer unuttuk veya kasıtsız olarak yanlış yaptıysak, bundan dolayı bizi sorumlu tutma. Ya Rabbena! Bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yükleme. Ya Rabbena! Takat getiremeyeceğimiz şeylerle bizi yükümlü tutma. Affet bizi, lütfen bağışla kusurlarımızı, merhamet buyur bize! Sensin Mevlâ'mız, yardımcımız! Kâfir topluluklara karşı Sen yardım eyle bize!" (Bakara sûresi, 286. âyet)

NEFSİNE ZULMEDENLER

"İnananlar ve imanlarına zulüm karıştırmayanlar güvenlik bulanların ta kendileridir. Onlar, doğru yoldadırlar." (En'am sûresi, 82. âyet) mealindeki âyetin inmesi sahabeye ağır gelmişti. Resûlûllaha:

– Hangimiz kendine zulmetmedi ki, dediler.

Allah Resûlü şöyle cevap verdi:

– Zannettiğiniz gibi değil! Burada anlatılan zulüm, Lokman'ın oğluna verdiği şu öğütteki zulümdür: "Oğlum, Allah'a hiçbir şeyi ortak koşma. Şüphesiz ki şirk, pek büyük bir zulümdür." (Lokman sûresi, 13. âyet)

BUNLAR DA SİZSİNİZ

"Şairlere ancak azgınlar uyar." (Şuarâ sûresi, 224. âyet) mealindeki âyet inince Hassan bin Sabit, Abdullah bin Revaha ile Ka'b bin Mâlik ağlayarak Allah Resûlüne geldi ve:

– Allah biliyor ki bu âyet indirildiği zaman biz şairdik, dediler.

Bunun üzerine Resûlûllah:

– Sûrede, "Ancak inanıp salih amellerde bulunanlar müstesnadır." buyruluyor ki sizler bu gruba dâhilsiniz. Yine "Allah'ı çok çok ananlar" buyruluyor, sizler buna da dâhilsiniz, dedi. "Haksızlığa maruz kaldıklarında haklarını almaya muvaffak olanlar müstesna" kısmını da okudu ve bunlar da sizsiniz, buyurdu.

ALLAH'IN LÜTFU

Cabir bin Abdullah (radıyallahu anh) şöyle anlatmıştı:

"Bir gün Resûlü Ekreme açlıktan dolayı yakındık. O da:

– Yakında Allah size bol bol rızık verecek, buyurdu.

Çok zaman geçmeden Allah Resûlü, bizi Ebu Ubeyde komutasında Kureyş'e ait bir kafileyi takip etmek üzere gönderdi. Yanımıza, yiyecek olarak sadece bir miktar hurma verdi, çünkü verecek başka bir yiyecek bulamamıştı.

Ebu Ubeyde, bize günde bir hurma dağıtıyordu. Bebeklerin emzik emmesi gibi hurmayı ağzımızda emiyor, üzerine de su içiyorduk. Akşama kadar onunla idare ediyorduk. Sopalarla ağaç yapraklarını döküyor, sonra da ıslatarak yiyorduk.

Nihayet sahile ulaştığımızda, karşımıza kocaman kum yığını gibi bir şey çıktı. Yaklaştığımızda

bunun 'anber' denilen bir balık türü olduğunu öğrendik. Ebu Ubeyde, önce balığın murdar olduğunu söylediyse de sonra:

– Biz Allah Resûlünün elçileriyiz ve Allah yolundayız. Zorda kaldığınız için yiyiniz, dedi.

Üç yüz kişiydik, orada tam bir ay kaldık. Epeyce kilo aldık. Balığın gözünden çıkan yağları küplere dolduruyor, balıktan da neredeyse öküz kadar büyük parçalar koparıyorduk. Ebu Ubeyde, bir gün on beş arkadaşıyla balığın bir gözüne oturmuştu. Hatta bir kılçığını dikip altından deveyle geçmişti. Döneceğimiz zaman balığın kalan etinden pişirip yanımıza aldık. Medine'ye gelip de olayı Allah Resûlüne anlattığımızda:

– O balık Allah'ın size lütfettiği bir rızktır. Etinden kaldıysa bize de verin, yiyelim, buyurdu. Biz de kendilerine ayırdığımızı arz ettik ve yediler.

O ÇOK AFFEDİCİDİR

Vahşi, Uhud Savaşı'nda Efendimizin amcası Hazreti Hamza'yı şehit ettikten sonra Mekke'ye dönmüştü. Mekke fethedilince de Taif'e kaçtı. Bu arada Taifliler de İslâm'a girmek için Resûlûllahın yanına gidiyorlardı. Artık Vahşi'nin kaçacak yeri kalmamıştı.

Kâinatın Efendisi, Vahşi'yi İslâm'a davet için haber gönderdi. Vahşi ise Resûlûllaha şu cevabı iletti:

– Ya Muhammed! Beni nasıl İslâm'a çağırırsın? Allah'a şirk koşanlar, Allah'ın muhterem kıldığı bir canı haksız yere öldürenler, zina edenler günahlarının cezasını çekerler. Kıyamette, o büyük duruşma gününde cezaları katmerli olur ve azapta zillet içinde ebedî kalırlar. Hâlbuki ben bunların hepsini yaptım. Daha benim bir kurtuluşum olur mu?

Bunun üzerine Cenâb-ı Hak, şu mealdeki âyeti inzâl buyurdu: "Ancak şu var ki dönüş yapıp iman edenler, güzel ve makbul işler işleyenler bundan

müstesnadır. Allah onların kötülüklerini iyiliklere, günahlarını sevaplara çevirir. Çünkü Allah gafurdur, rahîmdir." (Furkan sûresi, 70. âyet) Peygamber Efendimiz de bu âyetleri Vahşi'ye gönderdi.

Bunun üzerine Vahşi:

– Ya Muhammed! Dönüş yapıp iman etme, güzel ve makbul işler işleme çok çetin bir şarttır. Bana kalırsa ben bu işin altından kalkamam, diye haber gönderdi.

Hemen ardından şu mealdeki âyet nâzil oldu: "Şurası muhakkak ki Allah, Kendisine şirk koşulmasını affetmez, ama bunun altındaki diğer günahları dilediği kimse hakkında affeder." (Nisâ sûresi, 48. âyet) Efendimiz, Vahşi'ye bu âyeti de yolladı.

Vahşi tekrar:

– Ya Muhammed! Bu konuda görüşün nedir? Bu affetme işi, Allah'ın hikmet ve iradesine bağlıdır. Bilmiyorum, beni bağışlar mı bağışlamaz mı, diye haber yolladı.

Akabinde hemen şu mealdeki âyet nâzil oldu: "Ey şanlı Nebi, sen şunu tebliğ et: 'Ey çok günah işleyerek kendi öz canlarına kötülük etmede ileri giden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyiniz. Allah, dilerse bütün günahları mağfiret eder. Çünkü O, gafur ve rahîmdir, çok affedicidir, merhamet ve ihsanı boldur.' " (Zümer sûresi, 53. âyet)

Peygamberimiz kendisine bu âyeti haber verince Vahşi, tam istediği cevabı almıştı. Derhâl Müslüman oldu. Bazı insanlar dediler ki:

– Ya Resûlûllah! Biz de Vahşi'nin yaptığı gibi yapmıştık. Aynı şartlar bizim için de geçerli mi?

Allah Resûlü:

– Bu şartlar bütün Müslümanlar için geçerlidir, buyurdular.

İKRİME'NİN DÖNÜŞÜ

Ebu Cehil'in oğlu ve Peygamberimizin azılı düşmanlarından İkrime, Mekke fethedilince şehir dışına kaçmıştı. İkrime'nin hanımı, Peygamberimizden güvence alarak onu Mekke'ye geri getirdi. İkrime, çok pişman ve kendi durumundan umutsuz bir şekilde Resûlûllahın huzuruna geldi. Efendiler Efendisi, onu çok sıcak karşıladı ve Allah'a imana davet ettikten sonra:

– Herhangi bir kimseye verebileceğim bir şeyleri bugün benden iste, onu muhakkak sana veririm, buyurdu.

İkrime:

– Sana karşı yaptığım bütün düşmanlıklarım, düşmanlık için attığım her adımım, düşmanlık için seninle karşılaştığım her yer, yüzüne karşı veya gıyabında söylediğim her söz için benim namıma Allah'tan af dilemeni istiyorum, dedi.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz:

– Allah'ım! Bana karşı yaptığı her türlü düşmanlığı, senin nurunu söndürme maksadıyla attığı bütün adımları bağışla. Yüzüme karşı veya gıyabımda şahsıma yaptığı hakaretlerden dolayı onu mağfiret et, buyurdu.

İkrime:

– Ya Resûlûllah, artık senden razıyım! Vallahi ya Resûlûllah, Allah yolundan insanları menetmek için harcadığım malın mülkün iki katını bundan böyle Allah yolunda harcayacağım. Yine Allah yolundan insanları engellemek için yaptığım savaşların iki mislini Allah rızası için yapacağım, dedi.

Bu görüşmenin hemen sonrasında İkrime, yıllardır Peygamber Efendimizin ashabıymış gibi oldu. İçindeki düşmanlığın hepsi, iman nuruyla büyük bir sevgiye dönüştü.

İkrime, daha sonra katıldığı savaşlarda var gücüyle çarpıştı. Hazreti Ebubekir'in hilafeti zamanında da Ücnâdeyn Savaşı'nda şehit oldu.

BU GECE SADAKA VEREN KİM

Tebük Seferi için yolculuğa hazırlanma imkânı olmayanlardan biri de Ulbe bin Zeyd idi. Ulbe, o gecelerden birinde uzun uzun namaz kıldıktan sonra ağlayıp Rabbine şöyle niyazda bulunmuştu:

"Ey Allah'ım! Cihat etmemizi sen emrettin, bizi cihada teşvik buyurdun. Sonra da Peygamberle birlikte cihada gitme imkânını bana lütfetmedin. Resûlünün elinde de beni üzerine bindireceği bir şey bırakmadın. Ben de bana zulmeden her Müslümanın yaptığı zulmü, sadaka olarak bağışlıyorum."

Sabah olunca Allah Resûlü cemaatine:

– Bu gece sadaka veren nerededir, diye sordu.

Kimse kalkmadı. Allah Resûlü tekrar:

– Sadaka veren nerede ise kalksın, buyurdu.

Bunun üzerine Ulbe, kalkarak durumunu izah ve arz etti. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem):

– Müjdeler olsun sana! Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki senin sadakan makbul ameller arasına kaydedildi, buyurdu.

İLK MUHACİR VE ENSAR GİBİDİRLER

Muâz bin Cebel'in rivayetine göre, Resûlûllah şöyle buyurmuştu:

– Aranızda cehalet ve hayatı sevme sarhoşluğu olmak üzere iki sarhoşluk zuhur etmedikçe, sizler Rabbinizden gelen din üzere devam edersiniz. Çünkü iyiliği emreder, kötülükten sakındırır ve Allah yolunda cihat edersiniz. Eğer aranızda dünya sevgisi baş gösterirse, ne iyiliği emreder ne kötülükleri engeller ne de Allah yolunda mücahede edersiniz. İşte o gün Kur'ân'ın ve sünnetin ahkâmını temsil edenler ve anlatanlar, hayırda yarışan ilk muhacirlerle ensar gibidirler.

ALLAH RESÛLÜNÜN SON HİTABI

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından önce insanlara hitap ederek şöyle buyurdu:

– Allah Teâlâ, bir kulunu dünya ile kendi katı arasında serbest bıraktı. O kul ise Rabbinin katına varmayı tercih etti.

Hazreti Ebubekir, bunu duyunca ağlamaya başladı. Ashab, Ebubekir'in ağlamasına hayret etti. Zira ondan başka kimse Peygamber Efendimizin kendisinden bahsettiğini ve vefatının yaklaştığını anlamamıştı.

Allah Resûlü konuşmasının devamında şöyle buyurdu:

– Sohbeti ve malı bakımından kendisine en çok güvendiğim kişi Ebubekir'dir. Eğer Rabbimden başka dost edinmem söz konusu olsaydı Ebubekir'i dost edinirdim. Ne var ki yine de İslâm'ın emrettiği dostluk ve sevgi mahfuzdur. Mescidin bütün kapıları kapansın, ancak Ebubekir'in kapısı açık kalsın.

Kim beş vakit namazını cemaatle kılarsa, sırat köprüsü üzerinden ilk geçenlerden olur ve köprüyü şimşek hızıyla geçer. Allah, o kimseyi sahabenin arkasından gelen neslin ilk zümresi ile beraber haşreder. Ayrıca her gün ve her gece onun için Allah yolunda öldürülen bin şehidin mükâfatı yazılır.

EFENDİLER EFENDİSİNİN ARDINDAN

SAHABE DAHA HAYIRLIDIR

Abdullah ibni Mesud, tâbiine hitaben dedi ki:

– Siz tâbiin olarak belki sahabeden daha çok oruç tutar, daha çok namaz kılar, daha çok yorulabilirsiniz. Hâlbuki onlar sizden daha hayırlıdırlar.

Bunun sebebi sorulunca da dedi ki:

– Çünkü onlar dünyaya karşı kalben ilgisiz, ahirete ise çok düşkün idiler.

DİKKAT EDİNİZ

Bir gün, Hazreti Ebubekir (radıyallahu anh) hutbe irâd etmek üzere cemaatin karşısına çıktı. Allah'a hamd, Resûlûllaha salât ve selâm getirdikten sonra şunları söyledi:

– Her işin önemli yönleri vardır, bunları elde edenlere o kâfidir. Her kim Allah için çalışırsa Allah ona yeter. Ciddi olunuz ve tek bir maksada kilitleniniz. Gaye çok mühimdir! Dikkat ediniz! İmanı olmayanın dini yoktur. Allah rızasını gaye edinmeyene de sevap verilmez. Niyetsiz amel geçersizdir. Allah'ın kitabında vaat edilmiş olan sevap, Allah yolunda cihat etmeye bağlıdır. Her Müslüman, seve seve bu cihada hazırlanmalı. Allah'ın gösterdiği kurtuluş yolu mücahededen geçer. Allah Teâlâ; cihat ile toplumları ve insanları rezillikten muhafaza eder, dünya ve ahiretin şerefli makamlarına ulaştırır.

SİZ YOKKEN

Bir gün aralarında Süheyl bin Amr, Ebu Süfyân bin Harb ve Kureyş eşrafından daha pek çok zatın bulunduğu bir cemaat, Hazreti Ömer'in (radıyallahu anh) kapısının önünde toplanmışlardı. Hazreti Ömer'in hizmetlisi çıktı ve ilk önce, Suheyb ve Bilâl gibi Bedir Savaşı'nda bulunanları içeri kabul etti ve:

– Vallahi, Ömer'in kendisi de Bedir'de bulunmuştu. Onları çok seviyor. İlk önce onların içeri alınmasını bizzat o istedi, dedi.

Ebu Süfyan:

– Ömrümde, bugünkü gibi bir muameleyle hiç karşılaşmadım. Şu kölelere izin veriyor da bizim yüzümüze bile bakmıyor, dedi.

Bunun üzerine Süheyl şunları söyledi:

– Ey cemaat! Vallahi yüzlerinizde beliren öfkeyi görüyorum. Öfkelenmeniz icap edecekse kendinize öfkeleniniz. O köle dediğiniz insanlar, İslâm'a çağrıldıklarında sizler de aynı davete muhatap olmuştunuz. Ama onlar davete koşarken sizler işi ağırdan

aldınız, geç kaldınız. Allah'a yemin ederim ki övünmekte olduğunuz, başkalarıyla yarıştırdığınız şerefinizi, şu kapıda yitirdiğinize üzülmeyin de asıl onların sizi geçerek elde ettikleri fazileti düşünerek dizlerinize vurun. Gördüğünüz gibi, onlar fazilette sizi geçtiler, bunu telâfi etmenin de çaresi yoktur. O hâlde Allah yolunda olmaya bakınız, umulur ki Allah sizleri cihat ve şehitlikle rızıklandırır.

NEFİS MUHASEBESİ

Hazreti Ömer, bir gün şöyle demişti:

– Amelleriniz tartılmadan önce tartınız, hesaba çekilmeden nefislerinizi hesaba çekiniz. Bugün nefislerinizi hesaba çekmeniz, yarın hesaba çekilmekten daha kolaydır. O en büyük duruşma günü için, takva ve iyi ameller ile hazırlanınız. Evet, o, öyle bir gündür ki Allah o gün hakkında şöyle buyuruyor: "O gün bütün yaptıklarınızla Allah'a arz olunursunuz, öyle ki sizden en ufak bir şey bile gizli kalmaz." (Hakka sûresi, 18. âyet)

MAHŞERDE DE ŞAHİTLİK EDER MİSİN

İbni Abbas (radıyallahu anh) şöyle anlatmıştı:

"Hazreti Ömer yaralandığında yanına vardım ve:

– Ey Müminlerin Emiri, sana müjdeler olsun! Allah, senin vesilenle yeni İslâm şehirleri kurdurdu, senin sayende nifakı ortadan kaldırdı, mal ve serveti çoğalttı, dedim.

Hazreti Ömer:

– Ey İbni Abbas, beni iyi bir idareci olarak mı övüyorsun, dedi.

– Hayır, idareciliğin dışındaki konuları da kastediyorum, dedim.

Hazreti Ömer:

– Varlığımı elinde tutan Allah'a yemin ederim ki dünyaya geldiğim gibi dünyadan günahsız çıkmayı çok arzu ederdim. İsterdim ki ne sevabım olsun ne de günahım, dedi.

Daha sonra etrafındakilere:

– Beni oturtunuz, dedi.

Oturtulunca bana:

– Biraz önce söylediklerini bir daha söyle, dedi.

Ben de söyledim. O zaman Hazreti Ömer:

– İbni Abbas, mahşerde, Allah'ın huzuruna çıktığında da bu şekilde lehimde şehadet eder misin, dedi.

Ben de:

– Evet, ederim, dedi.

Ömer, bu cevabıma çok sevindi."

ALLAH GAFUR VE RAHİMDİR

Adamın biri, Ömer bin Hattâb'a:

– Ben, Allah'ın kitabındaki en ürpertici âyeti kesinlikle biliyorum, deyince Hazreti Ömer:

– Ne diye âyetler üzerinde bu kadar inceleme yaptın da onu öğrendin, dedi ve gitti.

Ertesi gün, Hazreti Ömer o şahsa:

– Dün bahsettiğin âyet hangisidir, diye sordu.

Adam da "Allah'ın vaat ettiği bu mükâfat, ne sizin temennileriniz ne de ehl-i kitabın temennileri ile elde edilir. Kim kötü iş yaparsa onun cezasını bulur ve Allah'tan başka, kendisini o azaptan kurtaracak ne bir hami ne de bir yardımcı bulabilir." (Nisâ sûresi, 123. âyet) mealindeki âyeti okudu ve demek ki içimizden kötülük yapan herkes cezasını çekecek, dedi.

Bunun üzerine Hazreti Ömer şöyle dedi:

– Bu âyet indiğinde o kadar üzülmüştük ki ne yediğimiz yemeğin ne de içtiğimiz suyun tadını

alabiliyorduk. Derken Allah, kurtuluş kapısını araladı ve şu mealdeki âyeti inzâl buyurdu: "Kim kötülük eder veya günah işleyerek nefsine zulmeder de sonra Allah'tan af dilerse, Allah'ı gafur ve rahim bulur." (Nisâ sûresi, 110. âyet)

RABBİM BANA İKİ KATINI VERDİ

Hazreti Ömer zamanında sürekli mescide devam eden dindar bir genç vardı. Hazreti Ömer, onun bu hâlini çok severdi. Gencin yaşlı bir de babası vardı. Genç, yatsı namazını kılar kılmaz, babasının yanına dönerdi. Eve dönüş yolu üzerinde de bir kadın vardı. Kadın, gönlünü gence kaptırmıştı. Sürekli onun yoluna dikilirdi. Bir gece genç, evine dönerken kadın yine karşısına çıktı. Genç de kadının peşine takıldı. Tam kadının evinin kapısına geldiği ve içeriye adımını atacağı sırada Allah'ı hatırladı ve dilinden şu mealdeki âyet dökülmeye başladı: "Allah'a karşı gelmekten sakınanlara şeytandan bir hayal ilişince, hemen düşünüp kendilerini toparlar, basiretlerine tam sahip olurlar." (A'râf sûresi, 201. âyet)

Delikanlı, bu âyeti okuya okuya yere yığıldı. Kadın, yardım etmesi için bir cariyesini çağırdı ve

onu, evinin kapısına kadar götürdüler. Oraya oturttular ve babasına haber vermek için kapıyı çaldılar. Baba, oğlunu o vaziyette görünce hemen komşularını çağırdı. Komşular yetişip yardım ettiler ve genci eve aldılar. Uzun süre geçtikten sonra genç kendine gelince babası:

– Oğlum neyin var, ne oldu sana, dedi.

Genç önce:

– Bir şeyim yok baba, dedi ancak babası ısrar edince başına gelenleri bir bir anlattı. Babası:

– Hangi âyeti okumuştun, dedi.

Genç, âyeti okudu ve yine kendinden geçti. Baktılar ki bu kez vefat etmiş. Yıkadılar ve geceleyin götürüp kabristana defnettiler.

Sabah olduğunda olay, Hazreti Ömer'e intikal etmişti. Hazret Ömer, gencin babasına geldi ve taziyelerini bildirdikten sonra:

– Bana neden haber vermediniz, diye sordu.

Dediler ki:

– Ey Müminlerin Emîri! Vakit geceydi, sizi rahatsız etmek istemedik.

Hazreti Ömer:

– Bizi onun kabrine götürün, dedi.

Daha sonra Hazreti Ömer, beraberindekilerle kabre vardı ve şöyle seslendi:

– Ey filân, Rabbinin huzuruna çıkmaktan endişe duyan mümine iki cennet var. (Rahman sûresi, 46. âyet)

Kabrin içindeki genç, ona cevap verdi:

– Ey Ömer! Rabbim, bana senin bahsettiğin cenneti iki kere verdi.

HAZRETİ ÖMER'İN SON SÖZLERİ

Ölüm döşeğindeyken Hazreti Ömer (radıyallahu anh), oğluna şöyle dedi:

– Yavrum, ben ölürken vücudumu çevir. İki dizini sırtıma yasla. Sağ elini alnıma, sol elini de çeneme koy. Ruhumu teslim ettiğimde de gözlerimi kapat. Kefenim için fazla masraf yapmayın sakın. Eğer Allah katında hayırlı bir amelim varsa, zaten o amelim beni kefenden daha iyisine kavuşturur. Şayet beni kurtaracak iyi bir amelim yoksa Allah, üzerimdekini de çabucak alır.

Kabrim için de fazla masraf etmeyin. Eğer Allah katında hayırlı amelim varsa, o amel benim mezarımı göz alabildiğince genişletir. Yoksa kaburgalarımı birbirine geçirinceye kadar kabrimi daraltır.

Cenazeme hiçbir kadın katılmasın. Sahip olmadığım özelliklerle ve hasletlerle beni temize çıkarmaya kalkışmayın. Çünkü beni Allah daha iyi bilir.

Cenazemi evimden çıkardığınız zaman süratli yürüyün. Eğer Allah katında hayırlı bir amelim varsa beni seri bir şekilde daha hayırlıya ulaştırmış olursunuz. Şayet yoksa omuzlarınızda taşıdığınız mücrimi bir an evvel üzerinizden atmış ve kurtulmuş olursunuz.

BENİM İÇİN TASALANMA

Hazreti Osman (radıyallahu anh), Abdullah ibni Mesud'u vefat etmesine sebep olan hastalığı sırasında ziyaret ederek:

– Şikâyetin nedir, neyin var, diye sordu.

İbni Mesud:

– Günahlarımdan şikâyetçiyim, cevabını verdi.

– Canın ne istiyor?

– Rabbimin rahmetini istiyorum.

– Senin için bir doktor görevlendireyim mi?

– Doktor beni hasta etti.

– Öyleyse sana maaş bağlayayım.

– İhtiyacım yok.

– Olsun, senden sonra kızlarına intikal eder.

– Kızlarım fakir düşerler diye mi endişe ediyorsun? Tasalanma, ben onlara her gece Vâkıa sûresini okumalarını emrettim. Çünkü ben Resûlûllahın şöyle buyurduğunu duymuştum: "Kim her gece Vâkıa sûresini okursa hiçbir zaman maddî sıkıntıya düşmez."

İLK MENZİL

Hazreti Osman (radıyallahu anh), bir mezarın başında durduğunda ağlar, öyle ağlardı ki sakalı gözyaşlarıyla ıslanırdı. Kendisine:

– Cennet ve cehennemi hatırladığında ağlamıyorsun da kabri hatırlayınca niçin ağlıyorsun, diye sorulduğunda şu cevabı verirdi:

– Ben, Resûlûllahtan şöyle buyurduğunu duymuştum: "Kabir, ahiret menzillerinin ilkidir. Bu ilk konaktan geçip kurtulan için, sonrası çok kolaydır. Kurtulamayan için ise ondan sonraki menziller daha çetindir."

VASİYET

Hazreti Osman (radıyallahu anh) şehit edildiğinde hususi dolabını aradılar ve içinde kilitli bir sanduka buldular. Sandukayı açtıklarında içinden şu belge çıktı:

"Bu, Osman'ın vasiyetidir.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Osman bin Affan şahitlik eder ki Allah'tan başka ilâh yoktur. O, birdir ve O'nun ortağı yoktur. Muhammed, O'nun kulu ve Resûlüdür. Cennet haktır, cehennem haktır. Allah, gerçekleşeceği konusunda şüphe olmayan kıyamet günü, kabirdekileri diriltecektir. Allah asla sözünden caymaz. Osman; bu inanç üzere yaşayacak, bu inançla ölecek, inşallah bu inançla dirilecektir."

AMEL SANDIĞI

Hazreti Ali (radıyallahu anh) bir gün Kümeyl bin Ziyâd ile geziye çıkmıştı. Mezarların bulunduğu yere vardıklarında Hazreti Ali, kabristana yönelerek:

– Ey kabirdekiler! Ey çürümüş insanlar! Ey yalnız insanlar! Yanınızda ne haberler var? Bizdeki haberler şunlar: Mallarınız bölüşüldü, çocuklarınız yetim kaldı, hanımlarınız yeni kocaya vardı, kocalarınız da yeni hanımlarla evlendi! Bizdeki haberler bunlar, sizde ne haber var, dedikten sonra Kümeyl bin Ziyâd'a dönerek:

– Eğer onlara cevap vermeleri için izin verilse, "Azığın hayırlısı Allah korkusudur." derler, dedi ve ağladı.

Sonra dedi ki:

– Ey Kümeyl! Kabir amel sandığıdır, ölünce orada neler saklandığını anlarsın!

HİÇ KİMSE

Bir gün Hazreti Ali (radıyallahu anh), namaz kılıp selâm verdikten sonra etrafındakilere içini şöyle dökmüştü:

– Ben Resûlûllahın ashabını gördüm, tanıdım. Bugün onlara benzeyen hiç kimse görmüyorum. Vallahi onların çok namaz kılıp secde etmekten benizleri atar; saçları, başları dağılır, yüzleri gözleri toz içinde kalırdı. Sabahlara kadar ya Kur'ân okur ya namaz kılarlardı. Yanlarında Allah anılınca, rüzgârda ağaçların salındığı gibi salınırlardı. Gözlerinden yağmur gibi yaş boşalırdı, vallahi gözyaşlarıyla elbiseleri ıslanırdı. İnanın vallahi, bana öyle geliyor ki bugün insanlar gecelerini gaflet içinde geçiriyorlar.

Bunları söyledikten sonra Hazreti Ali kalkıp gitti ve Hazreti Ali'yi, Allah düşmanı fâsık İbni Mülcem şehit edinceye kadar bir daha kimse güldüğünü görmedi.

ALLAH YOLUNDA

Bir gün Malik bin Abdullah el-Has'amî komutasındaki bir grup Rum topraklarında yürürken Malik, katırını çekerek götürmekte olan Cabir bin Abdullah'ın yanına gelerek:

– Ey Ebu Abdullah! Allah bunu binmen için vermiş, binsene, dedi.

Cabir:

– Bineğimi dinlendiriyorum, hem arkadaşlarıma da yük olmuyorum. Kaldı ki ben, Allah Resûlünden şöyle duymuştum: "Allah yolunda ayakları tozlanan kimseye, Allah cehennem ateşini haram kılmıştır!"

Bunun üzerine Malik biraz hızlanarak yürüdü. Sesini duyurabileceği bir yere varınca Cabir'e:

– Ey Ebu Abdullah, Allah bunu sana binmek için vermiş, binsen ya, diye tekrar seslendi.

Cabir, Malik'in ne maksatla seslendiğini anlayınca yüksek sesle tekrar etti:

– Hayvanımı dinlendiriyorum, arkadaşlarıma da yük olmuyorum. Kaldı ki Allah Resûlünün şöyle buyurduğunu işitmiştim: “Allah yolunda ayakları tozlanan kimseye Allah cehennem ateşini haram kılmıştır!”

Bunun üzerine bütün askerler, hayvanlarının sırtlarından indiler. Daha önce askerlerin o günkü kadar yaya yürüdüğüne şahit olmamışlardı.

ELBİSELERİ ESKİ OLAN NİCELERİ

Bir gün Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki:

– Elbiseleri eski, halkın kendisine değer vermediği nice kimseler vardır ki Allah adına yemin ederek bir şey isteseler, Allah hemen onların arzularını yerine getirir ve onları yeminlerinde yalancı çıkarmaz. İşte Bera bin Mâlik de onlardandır.

Müslümanlar, bu hadisi bildiklerinden Tüster Harbi'nde bozguna uğrayınca Berâ'ya:

– Ey Berâ, Rabbine yemin ederek bir niyazda bulunsan, dediler.

Bunun üzerine Berâ:

– Ya Rab, bahtına düştüm. Ne olur, bizi onlara karşı muzaffer eyle! Beni de Peygamberine vasıl eyle, dedi ve bir süre sonra şehit edildi.

ENSARI ÇAĞIRIYORLAR

Yemâme Savaşı'nda ilk yaralanan Ebu Akîl el-Üneyfî olmuştu. Günün ilk saatlerinde atılan bir ok, iki omuzu arasından girerek kalbine saplanmış, olduğu yere düşüvermişti. Ama ölmemişti. Ok çıkartıldı, sol tarafı tutmaz olmuştu. Kendisini, çadırın içine çektiler. Sonra harp kızışıp İslâm askerleri hezimet yaşayıp göçlerini bırakarak geri çekilmeye başlayınca Akîl, Ma'n bin Adiyy'in (radıyallahu anh) ensara:

– Allah'tan korkunuz, Allah'tan korkunuz, düşman üzerine tekrar hücuma geçiniz, diye bağırdığını duydu.

Bunun üzerine Ebu Akîl, kavmi olan ensarın arasına katılmak için ayağa kalktı.

– Ebu Akîl, yaralısın, ne yapmak istiyorsun? Senin savaşacak durumun yoktur ki, dediler. Ebu Akîl:

– Duymadın mı? Dellal beni ismimle çağırıyor, dedi.

– O ensarı çağırıyor, yaralıları değil, karşılığını verdiler.

– Ben de ensardanım, emekleyerek de olsa bu çağrıya uyacağım, diyerek hazırlandı.

Sonra zırh giymeden sadece eline bir kılıç alarak:

– Ey ensar! Huneyn Savaşı'nda geri dönüp düşmana saldırdığınız gibi geri dönünüz, diye bağırmaya başladı.

Ebu Akîl'in bu çağrısı üzerine ensar toparlandı. Büyük bir cesaretle düşmanlarını önlerine kattılar ve onları Müseylime'nin sığındığı bahçeye kadar sürdüler ve burada kıstırdılar. Artık iki ordu birbirine girmişti. Bu son hücumda Allah düşmanı Müseylime öldürülmüştü. Bu arada Ebu Akîl, yere yıkılmış, son anlarını yaşıyordu. Sahabeden biri:

– Ebu Akîl, diye seslendi.

Ebu Akîl, zar zor dilini kıpırdatarak:

– Söyle, savaşı kim kazandı, diye sordu.

– Müjde! Ey Ebu Akîl, Allah düşmanı öldürüldü, dediler.

Bu sevinçli haber üzerine Ebu Akîl, parmağını göğe doğru kaldırıp Allah'a hamd etti ve kısa bir süre sonra ruhunu teslim etti.

ÇOK ÇETİN BİR MESELE

Abdullah ibni Ömer, "Göklerde ve yerde olan her şey Allah'ındır. Ey insanlar! Siz içinizdeki şeyleri açığa vursanız da gizleseniz de Allah, sizi onlardan dolayı hesaba çeker. Sonra dilediğini affeder, dilediğini azaba uğratır. Doğrusu Allah her şeye kadirdir." (Bakara sûresi, 284. âyet) mealindeki âyeti ne zaman okusa mutlaka ağlardı ve:

– Bu amelleri sayıp dökme meselesi, şüphesiz çok çetin geçecektir, derdi.

ALLAH'IM BİR YOL GÖSTER

Sehm ibni Mincab anlatmıştı:

"Alâ ibnu'l-Hadramî ile bir savaşa katılmıştık. Bahreyn sahilinde Dârîn denen bir yere kadar yürüdük. Düşmanla aramızda deniz vardı. Alâ ibnu'l-Hadramî ellerini açtı ve şöyle dua etti:

– Ey her şeyi bilen Âlim, ey cezalandırmaya kadir olduğu hâlde hemen ceza vermeyip mühlet veren Halim! Ey her şeyden yüce olan Aliyy! Ey büyüklüğü ufuklarımızı aşan Azim! Bizler, senin kulların ve bendeleriniz. Senin uğrunda düşmanla çarpışıyoruz. Allah'ım, bizi onlara ulaştıracak bir yol göster.

Sonra, atlarımızı denize sürmemizi emretti ve biz denize daldık. Su, atlarımızın eyerlerine bile çıkmıyordu. Nihayet karaya çıkıp düşmanla karşı karşıya geldik."

KADERİN OLAN

Velîd bin Ubâde şöyle anlatmıştı:

"Babam Ubâde hastaydı, öleceğini tahmin ediyordum. Yanına girdim ve:

– Babacığım, bana nasihatte bulun, benim için en faydalı olanı söylemeye çalış, dedim.

– Beni doğrultun, dedi.

Hizmetini görenler kendisini doğrultup oturttuklarında bana:

– Bak güzel oğlum, kadere iman etmedikçe ne hakkıyla Allah'ı tanırsın ne de imanın tadını alırsın, dedi.

– Babacığım, kaderin hayır ve şerrinin neler olduğunu nereden bilebilirim ki, dedim. Babam:

– Şu noktayı iyi belle: Kaderinde olmayan bir şey asla başına gelmez, kaderin olan şey de asla senden kaçmaz. Oğlum, ben Resûlûllahı dinledim, şöyle buyurdu: 'Allah'ın ilk yarattığı mahlûk kalemdir. Ona 'Yaz!' dedi. O da o andan itibaren kıyamet

gününe kadar olacak hadiseleri yazdı.' İşte oğlum eğer bu inanç üzere ölmezsen cehenneme girersin, dedi."

SEN KUR'ÂN OKUMUYOR MUSUN

Yezid el-Fakîr şöyle anlatmıştı:

"Cabir bin Abdullah'ı ziyarete gitmiştim. Bazı konulardan bahsederken bir grup insanın cehennemden çıkacağını söyledi. Buna çok kızmıştım. Çünkü o güne kadar böyle bir şeyin olacağını kabul etmiyordum. Dedim ki:

– Halkın konuştuklarıyla ilgilenmiyorum, ama size hayret ediyorum ey Ashab-ı Resûl! Çünkü siz, Allah'ın bir kısım insanları cehennemden çıkaracağını ileri sürüyorsunuz. Oysaki Allah, "Cehennemden çıkmak isterler, ama oradan çıkamayacaklardır." (Mâide sûresi, 37. âyet) buyuruyor.

Cabir'in arkadaşları, beni azarlamaya kalkıştılarsa da Cabir sükûnetini bozmadan:

– Adama ilişmeyin, çünkü bu âyet kâfirler hakkındadır, dedi ve şu mealdeki âyeti okudu:

"Kâfirler, kıyamet günü cezaları olan azaptan kurtulmaları için dünyada olan her şeyi, bir misli fazlasıyla verseler dahi kendilerinden kabul edilmez. Onlara can yakıcı bir azap vardır. Onlar ateşten çıkmak isterler, ama oradan çıkacak değiller. Onlara devamlı bir azap vardır." (Mâide sûresi, 36. ve 37. âyetler)

Sonra da devam ederek bana:

– Sen hiç Kur'ân okumuyor musun, diye sordu.

– Okuyorum, hatta Kur'ân'ın tamamını okuyorum, dedim.

Bu defa da şöyle dedi:

– Allah, "Ey Muhammed! Sana mahsus olmak üzere gecenin bir kısmında kalkıp Kur'ân oku, teheccüd namazı kıl. Böylece Rabbinin seni makam-ı mahmûda eriştireceğini umabilirsin." (İsrâ sûresi, 79. âyet) buyurmuyor mu? İşte bu âyette anlatılan husus, şefaat makamıdır. Allah, onları işledikleri cürümler sebebiyle dilediği kadar cehennemde tutacak ve onlarla konuşmayacak. Çıkartmak isteyince de çıkartacaktır.

Artık, bu hadiseden sonra şefaati inkâr etmedim."

KÖLELİĞE MAHKÛM OLAN MİLLET

Kıbrıs'ın fethinde alınan esirler, Müslüman askerler arasında taksim edildiğinde esirlerden bazıları ağlıyorlardı. Ebudderda, bir kenara tek başına çömelmiş ağlarken Cübeyr kendisine:

– Ey Ebudderda, Allah'ın İslâm'ı ve Müslümanları aziz ve galip kıldığı böyle bir günde seni ağlatan nedir böyle, dedi.

Ebudderda şöyle cevap verdi:

– Çok tuhafsın Cübeyr! Baksana Allah'ın emirlerine boyun eğmeyenler nasıl da zillete duçar oluyor? Bir zamanlar bu insanlar da güçlü, kuvvetli ve saltanat sahibi idi. Ancak şimdi gördüğün gibi Allah'ın buyruklarını ihmal ettikleri için esarete mahkûm oldular. Köleliğe mahkûm olan bir millet ise Allah'ın inayetinden ve yardımından mahrum kalır.

ONA İYİ MUAMELE ET

Selman-ı Farisi, ölüm döşeğinde yatmakta olan bir adamı ziyaret etmişti. Dedi ki:

– Ey melek, ona iyi muamele et.

Ölüm anını bekleyen ve yatan adam şöyle karşılık verdi:

– Melek bana diyor ki "Ben bütün müminlere karşı iyi davranırım."

ŞEHİTLER ÖLMEZ

Hazreti Muaviye su kanalı inşa ederken:

– Uhud şehitlerine bir çözüm bulun, demişti.

Tam kırk yıl sonra onları kabirlerinden çıkardık. Cesetleri yumuşak, azaları sapasağlamdı, hiç çürümemişti.

Muaviye bin Ebu Süfyan zamanında, adamın biri aniden çıkageldi:

– Cabir! Vallahi Muaviye'nin işçileri babanın mezarını kazdılar, cesedi göründü. Diğer şehitlerinki de açığa çıktı, dedi.

Cabir, hemen gitti ve babasını defnetmiş olduğu yerde buldu. Savaşta almış olduğu yaraların dışında, bedeninde hiçbir yara, bere ve değişiklik yoktu. Onu tekrar defnetti.

EY ASLAN

Resûlü Ekrem Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) kölelikten azat ettiği Sefîne, Rum sınırında yolunu kaybetmişti. Endişeli ve korkulu bir vaziyette orduyu aramaya başladı. Bu sırada karşısına bir aslan çıkıverdi. Aslana şöyle dedi:

– Ey aslan, ben Allah Resûlünün azatlısıyım. Durumum da bundan ibarettir.

Aslan hemen kuyruğunu ve başını sallayarak Sefîne'ye doğru yaklaştı, onun yanında durdu. Ne zaman ses işitse, aslan sesin geldiği tarafa yöneliyor ve Sefîne'yi korkutmamaya çalışıyordu. Sefîne'yi ordunun yanına getirinceye kadar aslanın bu dikkatli davranışı devam etti. Onu ordunun yanına getirince, aslan arkasını dönüp gitti.

TESİR ETMEYEN ZEHİR

Muhammed bin Ebi's-Sefer şöyle anlatmıştı:

"Hîre'nin reislerinden İbni Bukayla'nın bir hizmetçisi vardı. Bu hizmetçinin kuşağını düğümlediği yerde, sürekli bir kese bulunurdu. Halid, bu sırada orada misafir olarak bulunuyordu. Bir defasında Halid bin Velid keseyi aldı, içindekileri avucuna döktü ve:

– Amr, bu nedir böyle, diye sordu.

Amr:

– Allah'ın emanetine yemin ederim ki bu insanı anında zehirleyecek çok tesirli bir zehirdir, dedi.

– Niçin saklıyorsun onu, diye sordu Halid.

O zaman Amr ağzındaki baklayı çıkardı ve:

– Bize karşı tavrınızı değiştirmenizden endişe duymuştum, böyle bir durumda kendi canıma kıyacak ve intihar edecektim. Kavmime ve kasaba halkımın başına kötü bir bela getirmektense ölmeyi tercih ederim, dedi.

Halid bin Velid:

– Hiçbir canlı eceli gelmedikçe ölmez. Adı, adların en güzeli, yerlerin ve göklerin Rabbi, Rahman, Rahim Allah'ın adıyla. O'nun adıyla hiçbir hastalık zarar veremez, diyerek elindeki zehirleri ağzına götürdü. Orada bulunanlar, buna engel olmak için üzerine doğru gittilerse de o daha önce davranıp zehiri yuttu. Zehirin Halid'e dokunmadığını gören Amr:

– Ey Arap cemaati! Allah'a yemin ederim ki aranızda Allah Resûlünün sahabilerinden bir tek kişi olduğu sürece, sizler bütün arzularınızı elde edeceksiniz, dedikten sonra Hîre halkına dönerek şöyle seslendi:

– Bugünkü gibi ayan beyan istikbal vadeden bir olaya şahit olmadım.

HAYATIMIN DÖNEMLERİ

Ölüm döşeğinde uzanmış yatarken Amr bin As'ın yanına vardılar. O sırada Amr bin As, yüzünü duvara çevirdi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Oğlu:

– Niçin ağlıyorsun? Allah Resûlü seni şöyle şöyle mükâfatlarla müjdelememiş miydi, deyince yüzü duvara dönük olarak ağlayan Amr, etrafındakilere dönerek şöyle dedi:

– Hayır, ben ölümden değil, öldükten sonraki hayattan korkuyorum. Benim için en iyi amel, Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Resûlü olduğuna şehadet getirmiş olmamdır. Ne var ki ben, hayatımda üç dönem geçirdim. Allah Resûlüne kin beslediğim ve O'nu tuzağa düşürüp öldürmek istediğim günleri hatırlıyorum. Eğer o günkü hâlimle ölmüş olsaydım, mutlaka cehennemliklerden olurdum. Sonra Müslüman oldum. Biat etmek için Allah Resûlüne gelerek, "Uzat ellerini de biat edeyim sana ey Allah'ın Peygamberi!"

dedim. O da ellerini uzattı. Ellerini iyice sıktım. Allah Resûlü "Bana bir şey mi demek istiyorsun ya Amr?" dedi. "Sana bir şartla biat ederim, o da beni affetmendir." dedim. Allah Resûlü "Ey Amr! İslâm'ın geçmişi tamamen sildiğini, hicretin eski cürümleri yok ettiğini, haccın da önceki günahları izale ettiğini bilmiyor musun?" dedi.

O andan itibaren gözümde, Allah Resûlünden daha sevimli biri yoktu. Şayet bana, O'nu anlatabilir misin diye sorsalar anlatamazdım. Çünkü O'na doya doya bakamadım. Şayet o günkü hâlimle vefat etmiş olsaydım, cennetliklerden olmayı ümit ederdim!

Daha sonraları, bir kısım olaylara karıştık. İşte bundan sonra akıbetimin nereye varacağını kestiremiyorum. Ben öldüğümde hiç kimse arkamdan ağlamasın. Beni gömdüğünüzde de mezarımın üstüne hafifçe bir toprak serpin. Mezarımın başında bir devenin kesilip etinin taksim edileceği süre kadar oturun ki bir müddet yalnız kalmayayım ve Rabbimin elçilerine nasıl cevap vereceğimi bileyim.